

Hunkeurig.

Een bewerking voor drie ac-teurs/-trices van 'De Drie Zusters' van Anton Tjechov

© Peter De Graef
2013

	eerste bedrijf
	<p><i>In het huis van de familie Prozorov</i> <i>Een zijkamer met grote ramen ergens achter de keuken. Rechts is de deur die naar de keuken leidt. In het midden een deur waarlangs je naar buiten kan. In de grote ontvangstruimte wordt ondertussen alles klaargezet voor het feest.</i> <i>Het is twaalf uur.</i> <i>Buiten is het helder en zonnig.</i> <i>Olga in een donkerblauwe jurk, het uniform van een lerares aan een meisjesschool, staat huiswerk te corrigeren en loopt daarbij soms rond, Masja draagt een zwarte jurk en zit met haar hoed op haar knieën een boek te lezen ... Irina, in het wit, zit te schrijven .</i></p>
Olga	<p>Vandaag is het op de kop af een jaar geleden, vandaag, precies een jaar. Op vijf mei, jou naamdag Irina. Wat was het koud toen, zeg! Oho! En het sneeuwde. Ik dacht , ik overleef het niet, En jij was flauw gevallen. Jij lag er bij alsof je dood was. En nu een jaar later valt het ons een stuk minder zwaar. Toch!?! Je hebt alweer een witte jurk aan en je straalt. <i>(de klok slaat twaalf uur)</i> Toen sloeg de klok ook net twaalf uur. <i>(stilte)</i> En toen vader het huis werd uitgedragen was er die muziek en op het kerkhof, dat weet ik nog, saluutschoten. Toch kwamen er maar weinig mensen. Al was hij dan generaal en commandant van de brigade. Er kwamen vrijwel geen mensen. Het regende ook zo. Regenden met sneeuw gemengd.</p>
Irina	Olga stop nu 's ... al die herinneringen ...
Olga	<p>We kunnen de ramen open zetten vandaag, zo warm is het. Er nog geen blaadjes aan de berken. Dat is nu al elf jaar geleden, weet je, dat vader de brigade kreeg en ons mee nam vanuit Moskou naar hier. In Moskou staat alles al in bloei zo rond deze tijd; dat weet ik nog heel goed. Het is daar nu warm en overal zonnig. Elf jaar en het is precies of we daar gisteren pas vandaan zijn gekomen. Oh God! En toen ik van de morgen wakker werd en al dat licht zag, dat voorjaar overal, werd ik door verlangen overstelpt, verlangde terug naar huis. Vreugde en verlangen. <i>(Macha fluit onder het lezen een liedje)</i> Niet fluiten Macha. Hoe kun je nu fluiten en lezen tegelijk!?! Ik heb koppijn. Dat komt van die school, denk ik, alle dagen. Die bijlessen tot 's avonds.. Oh! Ik wordt een oud wijf met m'n gepieker. Maar serieus! Het is precies of mijn energie en mijn jeugd uit me weg ... hoe moet ik dat zeggen ... siepelt, bestaat dat woord!?! druppel druppel, druppel, druppel, dag in dag uit, al vier jaar. Die vier jaar da' k op die school zit. En maar één ding dat me steeds sterker en heviger vervult - Dat verlangen....</p>
Irina	Terug naar Moskou! Huis verkopen, alles hier opdoeken en terug naar Moskou ...
Olga	Exact! Moskou! Zo gauw mogelijk.

Irina	We zitten alleen met Andrej; die wordt professor. Dus die blijft hoe dan ook hier. En Macha wat moeten we met u gaan doen!?
Olga	Ge kunt elk jaar de hele zomer naar Moskou komen toch!?
Irina	God geve dat alles in orde komt. <i>(kijkt uit het raam)</i> Wat een schoon weer buiten. Ik weet niet waarom ik zo blij ben vandaag. Toen ik wakker werd vanmorgen en bedacht dat het mijn naamdag was , werd ik daar zo goed gezind van, ik dacht aan vroeger toen mama nog leefde. Wat een fijne kindertijd hebben wij toch gehad als ge dat na gaat. Ik heb geweldige herinneringen. Serieus. Geweldig.
Olga	Ge zit helemaal te blinken Irina, terwijl ge dat allemaal zegt. Ge wordt daar zo schoon van.
Irina	Ik weet het.
Olga	En Macha is ook zo mooi natuurlijk. Andrej zou er ook mooi uitzien als hij niet zo dik geworden was; Dat staat 'm niet, vind ik, dat vet. En ik , ik ben oud, oud en mager. Zeker omdat ik me zo erger aan al die trienen op die school. Vandaag ben ik vrij, heb ik gelukkig niet zo veel hoofdpijn en ik voel mij een stuk jonger dan pakweg gisteren. Ik ben tenslotte nog maar achtentwintig. En uiteraard, wat God doet heeft Hij goed gedaan ... Maar toch geloof ik dat als ik getrouwd was geweest en de hele dag thuis kon blijven, dat het dan nog beter was. Ja. Dat geloof ik wel.
Masja	En ik geloof dat ik die zever van u vandaag niet zo goed kan beluisteren, Olga. Het is Irina's naamdag en ik zou als cadeau willen: dat ge uwen teut houdt.
Olga	Goedgoed. Prima. Geen probleem. <i>(stilte / Macha begint een liedje te fuiten ...)</i>
Macha	De nieuwe regimentscommandant Versjinin is gisteren zijn opwachting komen maken. ...
Irina	Oh ...! Is hij oud?
Macha	Beu. Niet echt. Veertig denk ik. Vijfenveertig hoogstens.
Irina	Schijnt een aardige man te zijn, niet dom in elk geval. Hij praat alleen veel, hoorde ik zeggen.
Olga	Een interessante man?

Macha	Hij heeft een vrouw, schoonmoeder, twee dochtertjes. Komt nog bij dat hij al voor de tweede keer getrouwd is. Overal waar hij komt is dat het eerste dat hij verteld, dat hij een vrouw heeft een schoonmoeder en twee dochtertjes. Zal hij hier ook wel komen vertellen straks. Die vrouw is niet goed bij d'r hoofd naar 't schijnt. Ze heeft een lange vlecht, ze houdt hoogdravende verhandelingen over landbouw en pleegt om de haverklap zelfmoord.
Irina	Dat is waarschijnlijk om die man dwars te zitten. Als die zo veel praat.
Macha	Ik had haar al lang in de steek gelaten, denk ik ... maar hij is zo iemand die volhoudt naar 't schijnt en klaagt. Hij praat alleen maar over haar.
Olga	Gisteren hoorde ik Soljony zeggen: Hij tilde Boris bij z'n nekvel van de grond, die bejaarde Deense dog weet je wel, van Tuzenbach, die al jaren aan kanker ligt te sterven, die tilde hij bij z'n nekvel van de grond en hij zegt: Kijk met één hand til ik dertig kilo. Maar met twee handen kan makkelijk honderd. Dus twee man zijn drie keer zo sterk als één. Of misschien zelfs meer ... Ik kan me d'r dan zo over verbazen waar mannen allemaal mee bezig zijn in hun hoofd...
Macha	<i>(leest)</i> Hier staat : bij haaruitval ... twee ons naftaline oplossen in een halve fles spiritus ... éénmaal daags opbrengen. Dat ga ik opschrijven. Je weet nooit waar het goed voor is. Vele mannen hebben haaruitval.
Irina	Zeggen jullie mij nou 's waarom ik vandaag zo gelukkig ben!?! Het is alsof ik zeil met de blauwe hemel hoog boven mij. En grote witte vogels zwieren voorbij. Waarom!?! Waarom? Waarom? Waarom? Kijk dit heb ik net geschreven aan Ivan Romanovitsj... <i>(leest voor)</i> Ik werd vanmorgen wakker, ik stond op , ik waste me en toen had ik ineens het gevoel dat alles duidelijk was. Ik zag ineens Ivan hoe we moeten leven. En nu weet ik het. De mens moet werken; arbeiden in het zweet zijns aanschijns, wie hij ook is en wat hij ook doet, alleen daarin liggen de zin en het doel van zijn leven, zijn geluk, zijn vreugde. O! Een arbeider te mogen zijn, die opstaat voor dag en dauw, een stratenmaker, een herder, een boekhouder die de hele wereld in cijfers verrat, of een machinist met een trein. Waarom ben je anders mens!?! Dan nog liever een os of een werkpaard, gewoon te kunnen werken, te kunnen zwoegen. Alles is beter dan een jonge vrouw te zijn die 's middags om twaalf uur aan haar dag begint door in bed koffie te drinken en er dan twee uur over doet om zich aan te kleden ... dat is zo vreselijk. Als het heet is kun je verlangen naar een slok water. Zo verlang ik nu naar werk. Als ik voortaan niet vroeg opsta en aan het werk ga, zeg dan mijn vriendschap op, Ivan Romanovitsj ...
Olga	Dat is Vader die ons dat geleerd heeft. Die heeft ons geleerd om om zeven uur op te staan. Ik ook. Ik wordt nog altijd om zeven uur wakker en dan lig ik nog minstens tot negen uur op bed te piekeren met een dooernstig gezicht. <i>(Lacht)</i>

Macha	Gij vindt het altijd raar als een van ons ernstig kijkt. Gij wilt dat wij nog altijd als kinderen heel den dag zitten giebelen. Ik ben twintig.
Olga	... Cho jah! Verlangen naar werk, ik begrijp het wel... Tuzenbach zei gisteren ook, die heeft nog nooit gewerkt, van z'n hele leven niet, die is in dat koude indolente Petersburg geboren, in een familie die nooit iets van werk of zorgen heeft gekend, en hij vertelde dat hij zich herinnerde hoe hij van school kwam, en dat dan een lakei hem uit zijn laarzen hielp. En hij had grillen, vertelde hij, als kind; kunt ge u dat voorstellen; een kind met grillen. En zijn moeder bewonderde dat, die vond dat een teken van karakter, die grillen. En die begreep maar niet dat anderen daar problemen over maakten. Elke vorm van werk werd hem altijd zorgvuldig bespaard. Maar nu werkt hij dan toch. Als gouverneur. Daar moet hij wel niks voor doen, maar toch het is een baan ...
Macha	De tijden gaan veranderen. Ik voel dat. Aan mijn nieren. Er is een storm op handen, er komt iets reusachtigs op ons af, het is al vlakbij. Binnenkort wordt de traagheid, de onverschilligheid van onze samenleving met één grote, verschrikkelijke klap weggevaagd, het vooroordeel ook tegen werk, en daarmee de mufte verveling. Ik ga werk vinden! En binnen vijfentwintig, dertig jaar is iedereen aan het werk, iedereen.
Olga	Ik hoop tegen dan niet meer.
Irina	Binnen dertig jaar ben ik drieenvijftig.
Masja	<i>(giebelend)</i> Gisteren hoorde ik Soljony zeggen tegen Tjeboetikin... Tuzenbach stond er bij, en Tjeboetikin had net weer staan zeuren over vroeger en als het zo door ging waar we dan binnen vijfentwintig jaar zouden staan, en Soljony die zei, : Binnen vijfentwintig bent u d'r godzijdank niet meer. Over twee drie jaar gaat u misschien al dood. Aan tandbederf of zo iets stompzinnigs. Anders schiet ik U wel in een vlag van enthousiasme een kogel door de kop om dat gezeur af te zijn... En Tuzenbach maar lachen.
Irina	Versjinin heeft ook nooit iets uitgevoerd, na de universiteit heeft ie geen poot meer uitgestoken, niet eens een boek gelezen, alleen kranten. En dan weet hij uit de krant bijvoorbeeld dat er iemand als Dubroljubov bestaan heeft ... En als dan zo'n naam valt in een gesprek dan knikt hij 'Dubroljubov inderdaad!' maar wat die man dan gedaan heeft of geschreven of wat dan ook daar heeft hij geen idee van. En dat geeft hij ook ruiterlijk toe ... Hij klaagt er zelfs over ... <i>(We horen geklop)</i>
Olga	Wacht, wacht, wacht. Ik word geroepen. D'r is iemand voor mij ... ik ben zo terug. <i>(Olga gehaast af via de deur rechts)</i>
Irina	Dat is die Versjinin misschien al ...
Masja	Nee het is iemand die ze kent. Ze vertrok zo plechtstatig. Vast iemand die een

	cadeau komt brengen ...
Irina	Koeljygin toch niet. Die haalt altijd zulke domme dingen uit.
Masja	<i>(zingt zachtjes)</i> Een groene eik staat aan de baai en om die eik een snoer van goud en om die eik een snoer van goud
Irina	Je bent vandaag niet al te vrolijk Masja
Masja	<i>(Zet onder het zingen een hoed op.)</i> Een groene eik staat aan de baai. ...
Irina	Waar ga je naar toe?
Masja	Naar huis.
Irina	He!?! Op een naamdag? Naar huis!?!
Masja	Wat geeft dat, ik kom straks wel terug. Heb het goed Lieve. <i>(kust Irina)</i> Ik wens je nogmaals een goede gezondheid en wie weet, geluk. Vroeger, toen vader nog leefde, kwamen er altijd dertig of veertig officieren ons feliciteren, dat was nog 's feest. Vandaag komt er anderhalve man en een paardenkop, en die weet dan niks te zeggen die paardenkop. Blijft het stil als in de woestijn. ... Daarom : Ik ga. ... Ik ben een beetje droevig, merk ik, treurig, zoals ze zeggen. Let maar niet op mij. <i>(lacht door haar tranen heen)</i> We praten straks wel ... heb het goed lieve ... ik ga ... ergens heen ...
Irina	<i>(in tranen)</i> Ik begrijp, Macha, ik begrijp het
Masja	Gij nu ook niet beginnen.
Olga	<i>(komt weer op)</i> Als een man filosofeert dan wordt het vaak wat ... Maar als twee vrouwen beginnen kunt ge beter ergens gaan schuilen.
Irina	Ehm ... ja!?! Leg uit. Wat wilt ge daar mee zeggen.
Olga	Ach niks. Ik!?! Ik wil nooit iets zeggen. Laat maar. <i>(zucht)</i> Eer je iets te zeggen weet Heeft de beer je been al beet. <i>(lacht)</i> <i>(stilte)</i>

	Het was Anfissa met dat nieuw meisje van bij de bakker. Dat kind met die domme bloes en die boerse kop. Ze kwam een monumentale taart afleveren, vanwege Protopopov, van het districtsbestuur. Maar d'r is nog niemand.
Irina	Een monumentale taart! Wat moeten we daar mee? Nu ja dan moeten we 'm in ieder geval bedanken namens mij.
Olga	Wil gij al een stuk?
Masja	Ik vertrouw die Protopopov niet, die Michael Potapitsj of Ivanitsj of ... Die moeten we niet uitnodigen hoor.
Irina	Heb ik ook niet gedaan.
Masja	Dan is het goed. <i>(ze wil de deur uitgaan, de deur achter ...)</i> <i>(als ze de deur open doet staat er een enorme samovar)</i> Wat is dit nu weer?
Olga	Een samovar. Wat vreselijk. <i>(Er hangt een briefje aan.)</i>
Masja	Tuzenbach. <i>(Pakt het briefje en brengt het naar Irina)</i>
Irina	<i>(Leest hardop)</i> Mijn lievelingen, ik heb toch niemand anders, jullie zijn voor mij het kostbaarste op de hele wereld, binnenkort ben ik zestig, ik ben een ouden man, een eenzame onbeduidende oude man. Het enige goede in mijn leven is mijn liefde voor jullie. Als jullie er niet waren zou ik allang niet meer in leven zijn. Ik ken jullie al van de dag waarop jullie geboren zijn, ik heb jullie stuk voor stuk in mijn armen gehad, en ik heb jullie moeder toen ze nog leefde liefgehad ... enzovoortbla bla bla ... het gebruikelijke nimmer eindigende gezeur van Tuzenbach Of moet ik verder lezen.
Olga	Straks misschien.
Masja	<i>Er wordt weer geklopt op de deur rechts</i> <i>Masja die het dichtst bij de deur staat doet open, van de andere kant wordt haar een briefje aangereikt ... (door Anfissa ongetwijfeld)</i> En dit is van Versjinin. Een bode bracht het net, zegt Anfissa <i>(legt het briefje op tafel)</i>
Irina	Al die briefjes ... Ik word daar treurig van.
Olga	Zal ik dit lezen? <i>(Doet het briefje open en leest hardop)</i> Eindelijk! Eindelijk is het zo ver.

	<p>Het zal mij een genoegen zijn om mij straks bij u te voegen. Ajajajaj Wat zal U verandert zijn! Drie zusters herinner ik me. Drie kleine meisjes waren er. Uw gezichten kan ik me niet meer voor de geest halen, maar dat uw vader kolonel Prozorov drie kleine meisjes had, dat weet ik nog heel goed. Dat heb ik met mijn eigen ogen gezien. En straks zie ik jullie weer. Met diezelfde ogen. Godweet wat ik aantref. Waar blijft de tijd. Ojoj! Wat vliegt ie toch! <i>(Vouwt het briefje weer dicht)</i> Hij komt in ieder geval uit Moskou.</p>
Masja	Oh! Komt die uit Moskou!?
Olga	Versjinin!?
Masja	Met zijn gekke vrouw zijn schoonmoeder en zijn twee dochtertjes.
Olga	Alexander Ignatjevitsj heet hij, Hij heeft nog onder vader gediend en nu heeft hij het regiment gekregen. Hij is dikwijls bij ons langs geweest vroeger. Hij komt uit Moskou.
Irina	En wij gaan er heen.
Olga	Volgende herfst zijn we daar wellicht alweer. Daar horen we thuis tenslotte. Daar zijn we geboren in de oude Basmannajastraat. <i>(alle drie lachen ze blij)</i>
Irina	En stadsgenoot, wat fijn.
Masja	Oh maar nu herinner ik 'm mij, geloof ik! Dat was toch ... wij noemden hem altijd : De verliefde majoor. Hij was toen nog maar luitenant, dat 'majoor' was om hem te plagen. En hij was zeer verliefd in die tijd, toch!?
Irina	Hij ziet er wellicht heel anders uit nu. Oud en god weet wat nog allemaal. Toen had hij een snor.
Masja	Hij is wellicht niet meer verliefd.
Olga	Hij zal willen weten hoe lang wij al uit Moskou weg zijn.
Irina	Elf jaar. Masja wat huil je nu alweer. Raar kind ... <i>(bijna in tranen)</i> Subiet begin ik ook.
Olga	Hij woonde in de Nemaskajastraat. Versjinin. Nu weet ik het weer. Ik ben wel 's met 'm mee opgelopen naar de rode kazerne. Onderweg moesten we dan altijd onder zo'n sombere brug waaronder je het water hoorde ruisen. Dat grijpt je aan als je eenzaam bent vertelde hij dan altijd. Ik begreep dat toen niet. Zo klein was ik nog.
Irina	Dan is hij hier beter af! Dat brede prachtige water hier, dat zal hij wel fijn vinden.

	Die schitterende rivier.
Masja	Ja maar koud ook hoor! Het kan hier zo koud zijn in de winter. En de zomers met al die muggen.
Irina	Jaa, maar toch. Het klimaat is wel gezond hier! Wij vergeten dat makkelijk. Slavisch gezond is het klimaat hier. Veel bos, veel rivier, berken, lieve bescheiden berken, dat zijn mijn lievelingsbomen. Het leven is hier op papier zo slecht nog niet. Alleen ... ja, het station ligt twintig kilometer van 't centrum. En niemand weet waarom. Hoe we 'm dat gaan moeten uitleggen ...
Olga	Solojoy zei te weten waarom: Als het niet dichtbij is zei die, dan moet het wel ver weg zijn. Het is juist omdat het ver weg is, dat het niet dichtbij is. Daar zit 't 'm i volgens mij.
Masja	Het gefilosofeer van mannen is inderdaad uitmuntend.
Olga	Nee nee maar ... Toen viel er daar ook een pijnlijke stilte. Een uitermate pijnlijke stilte. Tot Tuzenbach zei : Vassily vassiljevitsj , u bent geniaal! Waarop het hele gezelschap opgelucht glimlachte ...
Irina	Ja dat ... Dat ja. Dat stompzinnige gepraat van al die stompzinnige mensen die hier net als wij vast zijn komen te zitten. Dat maakt het leven hier ondraaglijk.
Masja	Ah nu zie ik 'm ook weer ineens voor me. Nu herinner ik 'm me. Was hij niet verliefd op onze moeder?
Irina	Onze moeder was een in ieder geval mooie vrouw. Uitzonderlijk mooie vrouw. Moge de heer haar eeuwig rust gunnen. Voilà.
Olga	Ze ligt ook in Moskou begraven. Op het Novo Djevitsje....
Masja	Haar gezicht begin ik te vergeten, weet je dat!? Zo zal het ons ook ooit vergaan. Wij raken ook ooit vergeten. Door iedereen!
Olga	We worden allemaal vergeten, Masja. ... Wijzelf vergeten toch ook. Als ge na gaat hoeveel mensen er tot hiertoe al bestaan hebben. Over heel de wereld wil ik zeggen en gedurende heel de geschiedenis ... En wat doen wij d'r mee!? Niks. Ja vergeten.
Irina	't Zal ons lot zijn, daar is niks aan te doen, en ook alles wat voor ons iets betekent, wat ons ter harte gaat, wat ons beroert, raakt allemaal Allemaal vergeten met de tijd, of het verliest zijn belang ...

	<p><i>(Stilte)</i></p> <p>En het merkwaardige is dat wij d'r nu nog geen idee van hebben wat later als groot en belangrijk zal worden beschouwd en wat als zielig en dom. De ontdekking van Copernicus, of bijvoorbeeld Columbus werd in het begin ook allemaal belachelijk gevonden en onzinnig, terwijl de verzinsels die één of andere ondertussen vergeten idioot toen verkondigde, voor waarheid werden gehouden. Het kan heel goed zijn dat ons tegenwoordige leven, waar wij toch redelijk te vrede mee zijn in de toekomst merkwaardig zal worden gevonden, ongerieflijk, onverstandig, onzuiver, misschien zelfs schandelijk</p>
Olga	<p>Misschien dat ze ons leven juist groots zullen vinden en er met eerbied over zullen praten. Martelen komt niet meer voor tenslotte. En er zij ook geen openbare executies meer, of rooftochten ...</p>
Irina	<p>Er is nog zeer veel ellende hoor. Zeer veel!</p>
Masja	<p><i>(met hoge stem alsof zij kippen roept, en terwijl ze Olga in de nek kietelt)</i></p> <p>Kiep, kiep, kiep, kiep, Waarom God ons filosoferen liet!? Dan voelen we het gehunker niet ...</p>
Olga	<p>Masja laat me met rust. <i>(Ze gaat ergens anders zitten)</i> Je begint echt vervelend te worden.</p>
Masja	<p>Kiep, kiep, kiep, kiep ...</p>
Irina	<p>De ellende die we nu onderkennen en die is groot, dat bewijst wel dat we als samenleving een bepaalde morele hoogte hebben bereikt.</p>
Masja	<p>We zéggen wel dat onze levens groots kunnen worden genoemd maar uiteindelijk zijn wij klein. In vergelijking met pakweg, het rund of de olifant. Kijk maar hoe klein ik ben. En dan gaan we zeggen dat onze levens groots zijn, als troost. Zo zit dat.</p> <p><i>(vioolspel achter het toneel)</i></p>
Olga	<p>Andrej! Eindelijk is hij wakker ...</p>
Irina	<p>Dat is ook zoiets ... papa was bij het leger, is z'n hele leven met paraatheid aan de kost gekomen en met die paraatheid laat hij dan een kind als Andrej, professor worden en muziek studeren.</p>
Masja	<p>We hebben hem te veel geplaagd gisteren. Hij is een beetje verliefd geloof ik.</p>
Irina	<p>Ja, ja, ja ... op een meisje van hier, die komt zo dadelijk, ongetwijfeld</p>
Masja	<p>Hebt ge haar al gezien!?! Die kleren! Niet zo maar lelijk of ouderwets maar ten</p>

	<p>hemel schreiend werkelijk. Zo'n rare schreeuwerige rok met van die ordinaire franje en daar dan een rode blouse bij. En haar wangen zijn ook zo opgepoetst. Die blinken! Blinkende wangen! Hoe lelijk is dat! En ze weet het niet. Andrej is niet verliefd, dat kan ik me niet voorstellen, daar heeft hij te veel smaak voor. Hij wil ons gewoon dwars zitten. Hij houdt ons voor de gek. Ik heb gisteren trouwens gehoord dat ze met Protopopov gaat trouwen, de voorzitter van het districtsbestuur. Gelukkig maar. Kunnen ze heel hun huwelijk reusachtige taarten eten die twee ...</p> <p><i>(roept door de zijdeur)</i> Andrej kom 's! Heel even maar. <i>(vioolspel houdt op)</i></p>
Irina	<p>Kijk wat een mooie schilderijlijst Andrej me vandaag heeft gegeven.</p> <p><i>(laat een kleine lijst zien)</i> Lag voor de deur van mijn slaapkamer vanmorgen, Heeft hij zelf gemaakt.</p>
Olga	<p>Hij is onze wetenschapper, hij speelt viool, hij kan figuurzagen, kortom een homo universalis. En hij gaat er altijd van door. Zo is hij nu eenmaal. Hij komt niet. Zal je zien.</p>
Irina	<p>De verliefde violist.</p>
Masja	<p>De verliefde professor. Hah!</p>
Irina	<p>Daarvoor alleen heeft de natuur ons geschapen. Voor de liefde.</p>
Masha	<p><i>(Applaudisseert!)</i> Bravo! Bravo! Laten we daar het glas op heffen! <i>(Niemand reageert.)</i> <i>(er is trouwens geen glas)</i></p> <p><i>(stilte)</i></p> <p>Ik heb de hele nacht niet geslapen. Ik ben mezelf niet zoals dat heet? Ik heb tot vier uur gelezen, toen ben ik gaan liggen. Ik dacht aan van alles en nog wat. En hier wordt het dan zo vroeg licht. De zon sloop om half vijf mijn slaapkamer binnen en toen kwam er van slapen helemaal niks meer terecht. Ik denk, zo lang we hier nog zijn, dat ik deze zomer een boek uit het Engels ga vertalen. Waarvoor hebben we dat anders geleerd, dat Engels.</p>
Olga	<p>Ja vader, God schenken hem het hemelrijk, heeft de algemene ontwikkeling er bij ons flink ingeramd.</p>
Irina	<p>Dat zie je nog het best aan Andrej. Klinkt misschien raar en onbenullig, maar na de dood van vader is hij enorm verdikt. In één jaar tijd is hij helemaal onder het vet komen te zitten.. Alsof dat lichaam eindelijk onder die druk uit was.</p>
Olga	<p>Dank zij vader kennen we wel allemaal Frans en Engels en Duits. Gij zelfs Italiaans</p>

	Irina.
Irina	Maar tegen welke prijs; Olja!
Masja	In een stad als deze is het volstrekt overbodig om drie talen te kennen ... ! Die talenkennis van ons is een onnuttig aanhangsel. Als een zesde vinger. We zitten barstensvol overbodige kennis. Wij. Alle drie. En daar worden we horendol van. Dat doet ons voortdurend de das om.
Olga	Nu ja zeg ... <i>(lacht)</i> Overbodige kennis, zo saai en troosteloos is en kan, lijkt mij, een stad toch niet zijn dat een verstandig , kundig mens er niet van nut is! Deze stad is natuurlijk achterlijk en ongecultiveerd maar stel, we zijn hier met honderdduizend inwoners en daartussen zitten er drie tussen zoals wij. Wij kunnen natuurlijk niet op tegen die domme massa om ons heen. In de loop van ons leven gaan we het ongetwijfeld opgeven, langzamerhand, we zullen volstrekt ten onder gaan in die honderdduizendkoppige menigte, we zullen overwoekerd, opgevreten, verteerd worden door de middelmaat van de massa , daar omtrent maak ik me geen illusies en ben ik het volkomen met jullie eens. Maar toch zullen we niet zonder invloed blijven. Want na ons komen er misschien zes mensen zoals wij ... En dan twaalf! En zo door, tot de mensen zoals wij tenslotte de meerderheid vormen. Over tweehonderd jaar zal het leven onvoorstelbaar goed en prachtig zijn. Zo'n leven heeft de mens nodig. En al is het nog niet zo ver, hij moet het nu al voorvoelen, er van dromen , er op vooruitlopen, zich er op voorbereiden. Daarom moeten wij meer zien en weten dan onze grootvaders, en dan onze vader gezien en geweten heeft ... <i>(Lacht)</i> En U klaagt over overbodige kennis.
Masja	<i>(zet haar hoed af)</i> Ik blijf toch eten.
Irina	Het leven zal na jaren goed en prachtig zijn en daar moeten we nu al deel van uitmaken van die toekomst, begrijp ik het goed ...
Masja	<i>(Kijkt uit het raam)</i> Wat een bloemen. Dit is op zich wel een heerlijk huis. In Moskou woonden we toch veel grauwer. Twee stoelen een canapé en een kachel waar eeuwig rook uit kwam. Zulke bloemen heb je wel nodig!
Irina	Ik denk wel' s: Hoe zou het zijn als je je leven nog 's opnieuw kon beginnen, maar dan welbewust. Als dat ene leven dat al geleefde leven, nu eens in het klad was en het nieuwe de nette versie. Ik denk dat iedereen dan vooral zou proberen om niet in herhaling te vallen. Wij zouden bvb een heel andere omgeving gaan zoeken.
Masja	<i>(Nog steeds uit het raam kijkend.)</i> Een huis met bloemen en veel licht, dat heb je wel nodig ... <i>(Masja legt haar hoed weer weg en haalt een zakdoekje uit haar handtas, vind</i>

	<i>daarbij een cadeautje dat ze aan Irina geeft)</i> Oh ja ... Dit heeft Koeljigin nog voor jou meegegeven ...
Irina	Of Versjinin met zijn schoonmoeder, zijn dochtertjes en, zoals hij dat zelf zegt, 'fijnbesnaarde' vrouw, die zou denk ik niet meer trouwen dan, als dit zijn kladleven was. <i>(pakt het pakje aan geeft het briefje dat er bij zit aan Olga)</i> Wil jij nog 's lezen Olga ...
Olga	Lieve Irina, Mag ik je gelukwensen op deze naamdag van je beschermheilige en je oprecht en van ganser harte gezondheid toewensen en alles wat men een jonge vrouw van jouw leeftijd maar wensen kan ... En mag ik je hierbij dit boekje overhandigen. De geschiedenis van ons gymnasium in de afgelopen vijftig jaar, door mij samengesteld, een onbeduidend boekje, ik heb het in mijn vrije uren geschreven ... maar lees het toch maar. Hoogachtend, Koelygin, leraar aan het plaatselijk gymnasium, raadslid. PS : In dit boekje tref je achteraan een lijst van alle leerlingen die in die vijftig jaar eindexamen hebben gedaan aan ons gymnasium. Feci quod potui faciant meliora potentes ...
Irina	Ditzelfde boekje heeft hij me met Pasen ook al gegeven ...
Masja	Geef het dan terug.
Irina	Of ik geef het aan Tuzenbach straks, als die komt. Die durft dat toch niet te weigeren. Voor als die zich verveelt.
Olga	Morgen is het zondag, ... dan trekken we d'r op uit. Met het personeel van het gymnasium. Koeljigin stond gisteren al om mij heen te dansen, 'Zondag! Rustdag, laten we dus rusten, en ons verlustigen ieder naar leeftijd en stand. De vloerkleden moeten 's zomers worden opgerold, tot de winter, met Perzisch poeder of naftaline. De Romeinen waren gezond omdat ze arbeid en rust in evenwicht wisten te houden, Mens sana in corpore sano, hun leven had een vaste vorm, onze rector zegt altijd, in het leven is vorm het belangrijkste, wat uit vorm geraakt, gaat te niet, en dat geldt ook voor ons dagelijks leven ' en zo ging die maar door ... Hij was vrolijk, uitstekend geluimd. En hij verwachtte ook dat jij mee zou gaan Masja. Hij denkt dat je van hem houdt. Hij denkt dat zijn vrouw van hem houdt. 'En de gordijnen moeten ook weg, zei hij, samen met de vloerkleden, het onderwijzend personeel trekken er het hun families samen op uit. Macha!?! Om vier uur zijn we bij de rector.
Masja	Ik ga niet.
Olga	<i>(wil haar omhelzen)</i> Waarom niet!?
Masja	Nee! Nee! Niet nu ... <i>(geïrriteerd)</i>

	Ik zal mee gaan maar laat me alsjeblieft. Laat me ... <i>(Springt opzij)</i>
Olga	Daarna brengen we de avond door bij de rector. Ondanks zijn slechte gezondheid doet hij nog zo zijn best om onder de mensen te blijven. De rector is een geweldige, voorbeeldige persoonlijkheid ... Een formidabel mens. Gisteren zei hij nog tegen mij: 'Ik ben moe, Olga Natasja Ivanovna, Ik ben moe.' En ik zei toen: 'jullie klok staat zeven minuten voor.' 'Ja ' zei hij daarop ' ik ben moe' <i>(Vioolspel begint weer)</i> Ik was gisteren ook moe. En ik heb dan nog tot elf uur in de avond doorgewerkt. Wat was ik moe. Maar vandaag ben ik voldaan.
Masja	Weer een hele avond me gaan zitten vervelen bij die rector. Dan ga ik drinken.
Olga	Nee lieve dat doe je niet. Drinken is slecht voor je.
Masja	Ach! Ik heb al twee jaar geen terugval meer gehad ... De laatste keer dat ik me te buiten ben gegaan ...
Olga	Waag het niet te drinken. Waag het niet!
Irina	Ga toch gewoon niet.
Masja	Inderdaad ik ga niet. Wat een rotleven. Wat een ondraaglijk rotleven.
Irina	... je moet de dingen ook niet groter maken dan ze zijn ...
Olga	Kiep kiep kiep ...
Irina	Olga Ivanovna!
Olga	Kiep kiep kiep ...
Masja	Hou op. <i>(Masja vlucht de kamer uit via de deur rechts)</i>
Olga	Ik ben opvoedkundige. En ik ben hier thuis.
Irina	Misschien een stukje taart eten.
Olga	Masja is mijn eigen kleine zusje en zij is een goed mens. Er zit een zeer goed mens in haar ...
Irina	Ze heeft gewoon een slechte bui. Ze is op haar achttiende getrouwd met die

	Koeljigin. Toen leek hij haar nog de knapste kop. Dat is nu niet meer zo. Hij is wel de goeigste maar de knapste is hij niet.
Olga	<i>(roept in het linkerdeurgat)</i> Andrej, kom nou toch eindelijk ... <i>(vioolspel houdt op)</i>
Irina	Die Soljony vertrouw ik niet. Hij kraamt alleen maar on zin uit. En ik bang voor hem.
Olga	Hij is zielig en irritant. Maar vooral zielig. Ik geloof dat hij onzeker is... Als je alleen met hem bent is hij heel verstandig en aardig, maar in gezelschap is hij vaak grof en op ruzie uit en discussies. Discussies om de discussies ..
Irina	Gisteren kwam hij bij me zitten... de andere waren al aan tafel gegaan en hij kwam bij mij zitten ...U bent twintig, zegt 'm, ik nog geen dertig, er liggen nog zo vele jaren voor ons, een lange lange reeks dagen, gevuld met mijn liefde voor u. Ik zeg Nikolaj Ljvovitsj , heb het alstublieft niet over liefde ... Maar hij ging gewoon door : Ik verlang hartstochtelijk naar leven, strijd, arbeid, zei hij, en dat verlangen is in mijn ziel versmolten met mijn liefde voor u, Irina en dan bent u bovendien nog zo mooi en het leven ook, het leven is ook zo mooi, waar denkt u aan zei hij toen ineens, hij wil altijd weten waar ik aan dacht ... Ik zeg : u zegt dat het leven mooi is, maar als dat nu 's niets dan schijn is! Voor ons drie meisjes was het leven tot hiertoe niet zo mooi, het heeft ons als onkruid overwoekerd. Ik huil, wat een onzin. <i>(veegt snel haar gezicht af en glimlacht)</i> Werk. Daar gaat het om. Werk. Daarom treuren we zo veel en lijkt het leven ons zo somber, omdat werk ons vreemd is. We stammen af van mensen die op werken neerkeken.
Masja	De gasten beginnen binnen te stromen ... Natasja is er ook al, Zoals ik zei : Rode rok, groene ceintuur ... en ze is zenuwachtig als een ter dood veroordeelde. 'Zo veel volk!' loopt ze de hele tijd te lispelen terwijl ze iedereen een slap handje geeft 'Iedereen zit al aan tafel en ik ben te laat ... zo veel gasten daar raak ik helemaal van uit mijn doen.' Ik zeg tegen haar : Een groen ceintuur dat gaat niet hoor schat. En zij : brengt dat ongeluk!? Ik zeg nee, maar het stàat niet. Het is een beetje raar. Groen op rood is raar. En toen zei ze, het is toch niet zo groen, het is maar een beetje groen, het is eerder tegen het groen aan ...
Olga	Dan moeten we naar binnen.
Irina	We kunnen ons hier niet eeuwig verschansen helaas ...
Olga	Er is gebraden kalkoen en zoete pastei met appeltjes, geloof ik.
Masja	<i>(terwijl alles af gaan langs de deur rechts ...)</i> En om haar te stangen zei ik toen Ik zeg : Oei! We zitten met dertien aan tafel, dat is niet goed hoor! Dan zit er ééntje te veel bij. Wie zou dat zijn!?

Tweede bedrijf

Zelfde decor. Acht uur 's avonds. Achter het toneel speelt iemand op straat nauwelijks hoorbaar harmonica. Geen licht. Macha in peignoir met capuchon

	<p><i>komt met een kaars uit de deur rechts en laat die open staan ... Praat tegen Anfissa die zich kennelijk in de kamer er naast bevind...</i></p>
Masha	<p>Anfissa wat doe je? Lees je? Ik wilde alleen even ... <i>(ze opent de andere deur, kijkt, doet 'm weer dicht ... overal is het donker ...)</i> Ik kijk alleen even of er nergens licht brand. Vanwege vastenavond. Alle bedienden zijn door het dollen heen. Gisteren liep ik nog midden in de nacht een eetkamer in en daar brandde een kaars. Ik kon er niet achter komen wie hem had aangestoken. <i>(Zet de kaars neer) Hoe laat is het!?</i> <i>(geen antwoord /ze kijkt zelf)</i> Kwart over acht. Olga en Irina zijn er nog niet. Olga zit op de leraren vergadering en Irina zit nog altijd op het telegraafkantoor. <i>(zucht)</i> Ik weet zeker dat Bobik ziek aan het worden is. Gisteren was hij warm. Nu voelt hij koud aan. Ik ben zo ongerust ... Die jongen is kerngezond zegt Koelyigin. Ik zeg : Fedor Iljitsj dat kind moet op dieet. Ik maak me daar zo'n zorgen over. Om tien uur komen die vastenavondzangers. Maar we laten ze niet binnen. We doen alle lichten uit en we doen alsof er niemand thuis is. Ik weet wel Olga heeft ze uitgenodigd ... Maar die nodigt iedereen maar uit en dan is ze zelf weg. Hm!? Oh ik dacht dat je iets zei. Vanmorgen toen hij wakker werd keek hij me aan en ineens lachte hij. Hij erkende mij. 'Bobik!' Zeg ik 'Goeiemorgen Bobik!' 'Goeiemorgen!' Kinderen begrijpen alles. Alles. Dus, Anfissa heb je het gehoord ik zeg dat we die vastenavondzangers niet binnen moeten laten. Voor het avondeten heb ik magere youchert besteld voor Andrej. De dokter heeft gezegd dat hij niks anders mag eten dan magere youchert, anders valt hij nooit af. Bobik had het zo koud daarstraks. Ik ben bang dat die kamer te koud voor 'm is. Hij zou, in elk geval tot het warmer wordt een andere kamer moeten hebben. Irina's kamer bijvoorbeeld. Die is goed. Droog en met de hele dag zon. Zij kan dan toch zo lang met Olga op één kamer. Dat zeggen we haar straks, ze is overdag toch nooit thuis. Ze slaapt alleen maar hier. Waarom zeg je niks Anfissa!? Oh da's waar ook ... Férapont is geweest en die vroeg naar U. Hij kwam een verslag brengen van de voorzitter, met nog wat papieren. Hij was nogal laat. Ik zeg waarom ben je zo laat. Hij zegt Wat!?! Want hij hoort niet goed; ik zeg :Waarom ben je zo laat!?! Het was al na achten. Hij zegt : Toen ik kwam was het nog licht maar ik mocht niet naar binnen. Mevrouw is nog bezig hadden ze gezegd. Zei hij. Hebt gij dat gezegd Anfissa!?! Hij zegt. Als ze nog bezig is is ze nog bezig. ik heb geen haast. Wat zeg je!?! Ik dacht da 'k u iets hoorde zeggen. Morgen is 't vrijdag. Dan loop ik 's tot bij het districtshuis. Daar is wel niks te doen maar ik ga toch; da'k er is uit ben. Thuis is het zo saai. Het leven is bedrieglijk Anfissa. Wat kan het ons toch zitten hebben, 't leven! Vandaag heb ik uit verveling dit schrift open geslagen, oude collegedictaten van Andrej ... en dan denk je : dat is toch vreemd. Hij is dan secretaris geworden van het districtsbestuur, het bestuur waarvan Portopotov de voorzitter is, daar is hij de secretaris, en het hoogste dat hij ooit kan bereiken is lid te worden van dat bestuur. Stom lid van een stom districtsbestuur. En hij heeft er elke nacht van gedroomd,</p>

wij allemaal hebben er elke nacht van gedroomd dat hij professor zou worden aan de universiteit van Moskou, een beroemd geleerde, de trots van de familie, van heel Rusland eigenlijk en nu ...

Wat zeg je ...

Dat is maar goed ook dat ge me niet goed kunt verstaan. ...

Als ge goed kon horen zou ik helemaal niets tegen u zeggen denk ik. Mijn man begrijpt mij ook niet. En voor mijn oudste zuster ben ik een beetje bang. ... Dat heb ik gemerkt, da 'k daar bang voor ben ...

In Moskou, dat vertelde een aannemer in het districtsbestuur, en Andrej moet dat dan aan Férapond verteld hebben en Férapond stond dat daarstraks tegen mij uit te leggen ... in Moskou, daar hebben kooplui blimi's gegeten en één die heeft er veertig gegeten en die is daar aan doodgegaan. Veertig of vijftig. Dat wist hij niet meer ...

...

In Moskou hè Anfissa! Zeg! In Moskou hè ... Daar kunt ge in een restaurant zitten, in een reusachtig restaurant en dat zit daar dan vol en daar zit dan niemand tussen die ge kent, niemand. En niemand kent u. En toch voelt ge u geen vreemde. Hier kent iedereen u. Overal. En toch voelt ge u vreemd. Vreemd en eenzaam.

Wat!?

Férapond die vertelde ook nog, maar dat was misschien wel gelogen, dat ze dwars door heel Moskou een touw hebben gespannen.

Maar hij wist niet meer waarvoor.

Dat was diezelfde aannemer die dat verteld had naar 't schijnt.

Zijt gij wel 's in Moskou geweest!?

...

Morgen komt hij die papieren terug halen.

Na vaders dood, heeft het een hele tijd geduurd voor we d'r aan gewend waren dat we geen knecht meer hadden. Maar het is geloof ik niet alleen gewoonte, d'r komt nog iets bij. Hoe je het ook draait of keert, d'r komt nog iets bij, Misschien is het in andere steden anders maar hier zijn de fantsoenlijkste, de nobelste, de meest ontwikkelde mensen de militairen ...

Ze hebben mij indertijd dat huwelijk opgedrongen. Ik was achttien. Ik had enorm ontzag voor mijn man omdat hij een leraar was en ik was net van school af. Ik vond hem toen vreselijk geleerd, verstandig, imposant. Nu niet meer jammer genoeg. Nu zie ik alleen nog wat voor 'n hansworst hij is.

Tja ... ja.

Maar bon, ik wil het nu niet over mijn man hebben want daar ben ik inmiddels aan gewend, maar buiten de dienst heb je over het algemeen zo veel grove onvriendelijke, onbeschaafde mensen overal. Ik erger me aan de grofheid, dat krenkt me, ik vind het vreselijk als ik merk dat iemand niet fijngevoelig is, niet voorkomend en vriendelijk genoeg. Omgaan met de leraren, de collega's van mijn man, dat is een kwelling ...

Ik heb nog geen middageten gehad. Sinds vanmorgen heb ik nog niks gegeten. En Versjinin die houdt me daarstraks staande op straat, die had ook nog geen middageten gehad. Zijn dochter was ziek zei hij en als zijn meisjes iets hebben dan is hij zijn rust kwijt. En hij maakte zichzelf hevige verwijten dat ze zo'n moeder hebben. O! Als je haar vanochtend gezien had, zei hij. Zo iets afschuwelijks, Om zeven uur hadden ze al ruzie, en dan om negen uur had hij de deur achter zich dichtgeslagen en was hij weggegaan. Hij praatte d'r verder nooit over, zei hij. Met niemand. Alleen bij mij hilde hij uit. En toen kuste hij mijn hand en hij zei neem me niet kwalijk, buiten jou heb ik niemand. En dan nog 's : niemand!

	<p>Je bent een geweldige heerlijke vrouw zei Versjinin. Geweldig! Heerlijk. Het is hier donker maar ik zie de glans in je ogen. En toen ging ik een beetje meer in het licht staan. Maar hij ging maar door. Ik ben dol, dol, dol, dol op je ogen dol op hoe je beweegt, daar droom ik van ... geweldige heerlijk vrouw zei hij. <i>(lacht lichtjes)</i> Als hij zulke dingen zegt dan slaat de angst mij om het hart. Werkelijk. Zeg het alstublieft niet nog een keer, denk ik dan. Of wel. Wat geeft het ook ...</p>
Olga	<p><i>(komt binnen, doet de deur dicht waardoor Masja de hele tijd met Anfissa stond te praten)</i> Ik heb dorst.</p>
Masha	<p><i>(Kijkt op de klok)</i> Het is zo theetijd ...</p>
Olga	<p>Tja ... Hm. In deze stad zijn ze allemaal even saai. Maakt niks uit. Als je een intellectueel hier hoort praten, hij zaagt over zijn vrouw, hij zaagt over zijn landgoed, hij zaagt over zijn huis, hij klaagt over zijn paarden ... De Russische mens zou een buitengewoon hoog intellectueel niveau hebben, maar waarom blijft hij dan op zo'n laag peil steken!?! Waarom?</p>
Masja	<p>Ja waarom?!</p>
Olga	<p>Waarom zaagt hij over zijn vrouw en over zijn kinderen, waarom zagen zijn vrouw en zijn kinderen over hem?!</p>
Masja	<p>Je bent vandaag een beetje somber klopt dat!?</p>
Olga	<p>Zou kunnen.</p>
Masja	<p>Wat loeit de kachel!</p>
Olga	<p>Vlak voor vader dood ging loeide de kachel ok zo. Precies hetzelfde. Dat weet ik nog.</p>
Masja	<p>Ben je bijgelovig?!</p>
Olga	<p>Het is hier donker.</p>
Irina	<p><i>(Komt binnen. Door de achterdeur.)</i> Thuis! Eindelijk ... Tuzenbach heeft me weer gebracht, En maar weer zeveren over zijn achternaam, Tuzenbach Krone Altschauer, maar dat hij los daarvan evenveel Rus is als ik, dat er verder nog weinig Duits aan hem te vinden is, tenzij misschien de volharding en de hardnekkigheid waarmee hij zo hinderlijk vol houdt me elke avond naar huis te brengen . Ik ga d'r al niet meer op in ik zeg alleen nog 'Oh wat ben ik moe'</p>

	Maar dat haalt ook niks uit? Hij gaat ongegeneerd verder, ik blijf je elke dag van het postkantoor afhaken, twintig jaar dertig, tot je me weg stuurt Komen de vastenavond zangers!?
Macha	Ja. <i>(Macha naar buiten door de keukendeur (links))</i>
Irina	<i>(gaat zitten)</i> Even rusten. Ik ben moe. Vandaag komt er een mevrouw bij me die haar broer in Saratov een telegram wil sturen dat haar zoon gestorven is, Maar ze kon niet op het adres komen. Dus ze gaf het op zonder adres; gewoon Saratov. En huilen. En ik was grof. Zo maar. Zonder reden. Ik heb geen tijd, zeg ik. Zo stom.
Olga	Als je van je werk komt zie je d'r altijd uit als een kind, weet ge dat!?! Een heel ongelukkig ...
Irina	Ik hou niet van dat postkantoor. Ik hou er niet van.
Olga	Ge hebt bijna het gezicht van een jongetje.
Irina	Dat is dat haar. <i>(Er wordt beneden tegen de vloer geklop)</i> Klopt gij 's terug Olga, ik kan niet, ik ben te moe ...
Olga	<i>(stamp een aantal keer hard op de vloer)</i> Gisteren hebben ze alles vergokt, heb ik gehoord, Andrej en de dokter, in de club Andrej heeft tweehonderd roebel verloren naar 't schijnt.
Irina	Ik moet ander werk zoeken. Dit is niks voor mij. Ik moet op zoek naar iets wat ik echt wil, waar ik van droom. Dit is het niet ... dit is zo 'n ... on-poëtisch, geestdodend werk.
Olga	Twee weken geleden heeft hij ook al geld verloren. En in december heeft hij geld verloren. Als hij nu 's alles vergokte kan hij mee naar Moskou. Ik droom elke nacht van Moskou. Als een gek!
Irina	Als Natasja dat te weten komt over dat geld
Olga	Die kan het geloof ik niks schelen. In juni verhuizen we. En tot juni hebben we nog februari, maart, april, mei 's <i>(Macha komt weer binnen)</i> Bijna nog een half jaar.
Irina	Tjeboetekin stond vanmiddag ook ineens voor mijn neus; ik kan niet zonder U zei hij. Ik zat te lunchen in de brasserie en ik was net klaar. Hij kwam bij me zitten. Ik heb niks gezegd. Als ge zegt ga weg, dan blijven ze toch zitten. Ik heb mijn kaarten boven gehaald en een patience gelegd.
Olga	Ik heb trek in thee.

	Ik heb de hele dag vanaf vanmorgen vroeg niks meer gegeten.
Irina	Ik vraag me af hoe de mensen die na ons komen gaan leven. Over twee driehonderd jaar bijvoorbeeld... of ge dan nog steeds patience moet gaan spelen om van iemand af te geraken ...
Macha	Na ons gaan ze reizen met ballonnen, door de lucht, en andere jassen dragen misschien een zesde zintuig ontdekken en ontwikkelen, maar het leven zal hetzelfde blijven; moeilijk geheimzinnig en gelukkig. Over duizend jaar zal de mens nog steeds verzuchten: 'Ach, wat is het leven moeilijk!' en tegelijk zal hij net als nu angst hebben voor de dood en niet willen sterven. Voilà.
Olga	Ik denk dat ... hoe zal ik het zeggen, op deze wereld alles stap voor stap verandert, het verandert nu ook al, voor onze eigen ogen. Over twee, driehonderd jaar, of duizend - hoe veel jaar doet er niet toe - zal er een nieuw gelukkig leven aanbreken. Aan dat leven zullen wij natuurlijk geen deel hebben, maar wij, nu, leven er voor, werken er voor, lijden er voor, wij maken het mogelijk, dat is het enige doel van ons bestaan en, zo je wil, ons geluk. <i>(Macha lacht)</i>
Irina	Moet gij daar mee lachen!?
Macha	Ik ben heel de dag al lacherig, sinds vanmorgen. Ik ben lacherig uit mijn bed gekomen.
Olga	Ik heb wel niet zo veel kunnen studeren als ik had gewild en ik lees veel, ik probeer zo veel mogelijk te lezen alhoewel ik dikwijls niet weet welke boeken ik moet kiezen, ik denk dikwijls ben ik nu niet het verkeerde boek aan het lezen. Maar hoe langer ik leef, hoe meer ik wil weten. Ik wordt al grijs en ik weet nog maar zo weinig! Zo vreselijk weinig. Maar toch geloof ik dat ik het belangrijkste de essentie, ken. Dat weet ik zeker. En ik zou jullie d'r graag van overtuigen dat voor ons geluk niet is weggelegd, dat het niet komen kan. Wij moeten werken en werken. Geluk is een illusie, geluk is weggelegd voor het allerverste nageslacht. <i>(stilte)</i> Als het dan niet voor mij is weggelegd dan toch voor de nakomelingen van mijn nakomelingen hun nakomelingen ...
Masha	Als ik u mag geloven mag een mens niet eens dromen van geluk. En als ik nu 's, zoals vandaag, gelukkig ben!? Wat gaat gij daar dan tegen doen.
Olga	Wij begrijpen mekaar niet, Macha. Hebben we nooit gedaan.
Macha	<i>(lachend)</i> Hoe kan ik u nu bewijzen dat <i>(Irina gebaart nee met de vinger)</i> Zelfs na twee- driehonderd jaar, of na een miljoen jaar is het leven hier op aarde nog precies hetzelfde,. Het verandert niet, het blijft altijd zoals het is en het volgt zijn eigen wetmatigheden, waar u niks van af weet of die u in ieder geval nooit zult doorgronden. De trekvogels, de kraanvogels bijvoorbeeld , die vliegen en die

	vliegen , of ze daarbij diepzinnige gedachten hebben of stompzinnige, ze worden hoe dan ook voortgedreven. Ze vliegen, zonder te weten waarheen of waarom. Ze vliegen maar door, laat ze maar filosoferen, ze kunnen filosoferen zo veel ze willen, snap je , als ze maar vliegen ...
Irina	En wat is dan de zin.
Macha	De zin!?! Van 't leven!?! Wat is de zin van de sneeuw die valt!?!
Olga	Ik denk dat een mens een geloof nodig heeft, of naar een geloof moet zoeken, anders is zijn leven leeg, leeg ... Leven zonder te weten waarom de kraanvogels trekken, waarom er kinderen geboren worden, waarom er sterren aan de hemel staan... Ofwel je weet waarom je leeft, of er is niets dan woeste ledigheid ... <i>(stilte)</i>
Irina	Het is ook jammer om niet meer jong te zijn. Ik heb een nieuw soort patience geleerd. Van Tuzenbach.
Macha	Gogol heeft geschreven: 'op deze wereld heerst de verveling, vrienden.' <i>(leest in de krant)</i> Balzac is in Berdichev getrouwd. Dat moet ik noteren. <i>(schrijft in een boekje)</i> Versjinn vindt dat vast interessant.
Irina	Ik heb mijn ontslag ingediend. Overigens. Ik wil echt werk. Werk waar je achter kan staan. Dat je met hart en ziel kan doen. Ik wil op z'n minst één dag in mijn leven zo hard gewerkt hebben dat ik 's avonds doodmoe naar huis kom, uitgeput op mijn bed val en meteen in slaap ... Arbeiders slapen heel diep, denk ik ... <i>(om het huis waait de wind)</i>
Olga	Och da's waar ook ... Ik ben bij Pysjikov in de Moskovskaja, kleurpotloden voor u gaan kopen. En dit penneknipje.
Irina	U behandelt mij nog steeds als een klein meisje. Ik ben toch al volwassen ... <i>(Pakt de kleurpotloden en het penneknipje uit, blij)</i> Oh wat leuk!
Macha	Hoe oud bent je ook al weer ...
Irina	Ik!?! Twaalf. <i>(Macha lacht)</i>
Olga	Wat een wind.
Macha	Ik heb zo genoeg van de winter. Ik kan me de zomer al niet meer voorstellen.
Irina	Zie! We gaan naar Moskou! De patience komt uit.

Macha	Komt niet uit. Die acht ligt op schoppen twee. (<i>Lacht</i>) We gaan niet naar Moskou.
Olga	In Tjitjikar is er een pokken epidemie uitgebroken.
Irina	Wanneer gaan we thee drinken.
Macha	Kleine babietjes begrijpen alles al ... Dat is zo wonderlijk. 'Goeiemorgen Bobik', zeg ik 'goeiemorgen mijn klein piete schatteke ...' En hij kijkt me aan met zo'n ernstige wijze blik in zijn oogjes! Alsof hij wil zeggen 'Hoe doet gij nu tegen mij!? Ik ben toch niet zo!' Ik zweer het. U denkt natuurlijk dat ik dat alleen maar zeg omdat ik zijn moeder ben, maar nee, echt niet. Het is een bijzonder kind; een zeer bijzonder kind, dat is het.
Olga	Gisteren zat ik ook zo op te scheppen over Bobik, ik ben tenslotte zijn tante en Soljony komt daar ineens tussen : Als het mijn kind was deed ik het in de koekepan en at het op.
Macha	Wat is dat toch een ambetant manneke die Soljony!
Irina	Mensen die niet merken of het zomer is of winter die hebben geluk, Als ik in Moskou was, zou het weer me ook niet kunnen schelen denk ik ...
Olga	Ik heb 's in een dagboek gelezen, van een Franse minister geloof ik, dat hij in de gevangenis had geschreven. Hij zat een straf uit vanwege de Panama affaire. De verrukking; de geestdrift waarmee hij de vogels beschrijft die hij door de tralies heen ziet en die hij vroeger nooit had opgemerkt, toen hij nog minister was. Nu hij weer vrij is heeft hij natuurlijk geen oog meer voor die vogels net zo min als vroeger. Zo zal Moskou als u daar eenmaal weer woont u ook niet meer opvallen. Geluk bestaat niet voor ons. Kan niet bestaan. Alleen het verlangen er naar bestaat.
Irina	(<i>pakt een bonbondoosje op</i>) Waar zijn al die bonbons gebleven?
Masja	Versjinnin heeft ze opgegeten ...
Irina	Allemaal!
Masja	D'r zaten d'r nog maar drie in geloof ik ... Hij was hier daarstraks. We hadden net thee geserveerd toen hij een brief kreeg, van zijn dochter. Hij begon te lezen, en ineens staat hij op en zegt ... Excuseert u mij Marja Sergejevna , ik ga d'r stilletjes van door ik kan die thee niet opdrinken ... Toen pakte hij wel een bonbon en lispelde aldoor hetzelfde verhaal. Ik zeg : Wat is er dan of is dat een geheim!? Mijn vrouw heeft alweer gif geslikt zegt hij. Ik moet gaan ik sluip weg. Wat onaangenaam nu weer ... maar hij bleef zitten en pakte zonder er bij na te denken nog twee bonbons ... Ik durfde er niks van te zeggen ... Toen hij weg was begon Anfissa te reutelen, Hij heeft zijn thee niet aangeraakt, dat is me d'r één. Ik vind haar soms we wat bemoeierig en opdringerig ... voor een dienstster. Ze kan

	<p>me soms echt de keel uithangen. Enfin. Kom we gaan thee drinken. Weg met die kaarten. <i>(gooit de kaarten door elkaar)</i></p>
Irina	Masja, je bent onuitstaanbaar.
Masja	<p>Als ik zo onuitstaanbaar ben hou dan je mond tegen me. En blijf van me af.</p>
Olga	<p><i>(lacht)</i> Blijf van haar af. Blijf van haar af.</p>
Masja	Gij kunt zo schijtebakkerig doen voor iemand van zestig.
Olga	<p>Waarom moet je in een conversatie nu zulke woorden bezigen. Met jou liefelijke verschijning zou je in een fatsoenlijk gezelschap eenvoudig furore kunnen maken als je niet van die woorden zou gebruiken. Je vous prie, Vous avez des manières vraiment grossières, vous savez ...</p>
Masja	<p>Waar staat de cognac hier. Kom we drinken een slok - die thee komt toch niet - en dan sluiten we vrede ... Gij staat daar ook weer in uw eentje te piekeren Olga ... Kom zitten laten we vrede sluiten.</p>
Olga	<p>Vrede sluiten, We hebben toch geen ruzie ...</p>
Masja	<p>Nee maar u doet altijd alsof er tussen ons iets is voorgevallen. ... Eigenlijk zijt gij een rare weet ge dat!?</p>
Olga	<p>Een rare! Tja Wie is dat niet? Ik ben een buitengewone vrouw, een moordgriet dat ben ik. Hah!</p>
Irina	Oh Dat moet ge 's uitleggen.
Masha	Als ik met iemand alleen ben dan gaat het nog, dan ben ik redelijk normaal. Maar in groter gezelschap wordt ik onzeker en verlegen en dan sla ik louter onzin uit.
Olga	En toch ben ik eerlijker en fantsoenlijker dan vele anderen. En dat kan ik nog bewijzen ook ...
Masja	Hoe dan ook ik erger me vaak aan u. Zeker als we in gezelschap zijn. U kan dan zo stekelig doen tegen mij en toch mag ik u wel. Ach ja. Nu ja ... Vandaag ga ik me bezuipen. Proost.
Olga	<p>Doe je wel voorzichtig met die cognac!? Ik heb nooit iets tegen u gehad. Wilt ge nu zeggen dat ik zo'n karakter als Soljony, die zegt ook altijd verkeerde dingen.</p>

	Ik lijk zelfs een beetje op Soljony als ik in de spiegel kijk en ik doe dan mijn haar af in gedachte, ik geef mezelf een baard, zou ik makkelijk zijn broer kunnen zijn.
Irina	Dat eten vanmiddag was Kaukasisch! Uiensoep en dan Tsjhechartma als vlees.
Masja	Tsjhechartma is geen vlees, dat is een plant, dat is ook iets ui-achtigs.
Irina	Ik heb het net gegeten, het was schapenvlees.
Masja	En ik zeg u Tscheremscha is een ui.
Irina	Schapenvlees, geloof me.
Masja	Werkelijk, een ui.
Irina	Waar maken we ons nu druk om, ik bent nooit in de Kaukasus geweest en U hebt nooit Tcheremsa gegeten.
Masja	Ik heb het nooit gegeten omdat ik het niet lekker vond. Het ruikt naar knoflook.
Olga	Wanneer komen de vastenavondzangers!?
Irina	Ze hadden om een uur of negen afgesproken, zo meteen dus ...
Masja	<i>(verzint zingend)</i> Ik heb een huisje met een tuintje en een bloempje voor het raam.
Irina	<i>(verzint ook zingend / lacht)</i> Het is rood met een geel hartje maar niemand kent de naam.
Olga	<i>(verzint evenzeer zingend / alle drie lachen)</i> Olala ola ola wat een amalgaam.
Masja	Kom we nemen er nog één. En ik ga mee naar Moskou met jullie. Ik kom niet alleen in de zomer. Ik neem Bobik mee en ik ga naar de universiteit. Voilà.
Irina	Welke!?! Je hebt twee universiteiten in Moskou.
Masja	In Moskou is één universiteit.
Irina	Twee! Ik zweer het u! Er zijn er twee.
Masja	Voor mijn part zijn er drie. Hoe meer universiteiten, hoe beter toch!?
Irina	Dat wel, maar er zijn er twee. En als u dat niet horen wil, als u dat niet aan staat , wat ik zeg, dan hou ik mijn mond.
Macha	Ik kan ook naar de andere kamer gaan als ge dat prettiger vindt. <i>(staat op gaat weg)</i>

Olga	En de vastenavondzangers dan!?! Die staan hier zodadelijk!
Irina	De komen niet heb ik vernomen Die waren afgelast heb ik gehoord Ik neem aan, ik neem aan dat het te maken heeft met Bobik, zij denkt dat hij ziek is, ik weet het niet, en het kan mij ook niks schelen. Maar er zijn twee universiteiten in Moskou. De oude en de nieuwe. Voilà. <i>(Irina weg)</i>
Olga	Is Bobik ziek!?
Irina	Het is niet Bobik die ziek is. Zij is het zelf hier <i>(wijst naar haar hoofd)</i>
Olga	Hè wat jammer. Ik had me verheugd op een vrolijke avond. Maar als Bobik ziek is ... ,Morgen breng ik iets leuks voor hem mee.
Irina	Ik heb zelfs nog een middagslaapje gedaan omdat ik dacht dat we de hele nacht gingen dansen. Het is nog geen negen uur ... Ik ga even naar buiten dan ...
Olga	Laat de deur maar wat open dan. Anfissa zit hier naast. Dan ben ik niet zo alleen. <i>(stilte)</i> <i>(na een tijdje tegen Anfissa ...)</i> Weet je wat Tjeboetekin daarstraks zei, de dokter ... !? Zeg! Weet je wat de dokter zei daarstraks ... Hij klampte me aan en hij begon ineens zo maar dat hij nooit aan trouwen toe was gekomen omdat het leven in een flits voorbij is. In een flits. En omdat hij zielsveel van onze moeder had gehouden zei hij. En ik had het gevoel dat hij mij een aanzoek ging doen dus ik zeg tegen hem. Ach! Trouwen is ook niks volgens mij, het is één en al sleur denk ik. Ja zegt hij, maar de eenzaamheid. Eenzaamheid, is iets vreselijks, die krijg je niet weggefilosofeerd. Ach wat maakt het ook uit.
Masja	<i>(Er wordt gebeld.</i> <i>Masja komt ontsteld binnen ...)</i> Wie is dat!?
Olga	Dat zullen de vastenavondzangers dan toch zijn.
Masja	We laten Anfissa zeggen dat er niemand thuis is. En onze excuses.
Olga	D'r is ook niemand thuis, jullie zijn allemaal weg.
Irina	Ik ben niet weg hoor. Ik geraak niet weg. Ik durf de straat niet op. Soljony stond daarstraks aan de deur, om zich te excuseren dat hij zich nogal lomp en tactloos gedragen had ... maar U bent anders dan alle anderen. Zei hij toen. U bent superieur, u bent onbesmet, u bent waarachtig, u bent de enige die mij begrijpen kan, ... ik hou van u, ik hou van u met een diepe, oneindige ... En toen ging hij op z'n knieën in de sneeuw zitten ik zeg : Goeienacht en ik liep

	<p>verder maar hij liep achter mij aan, Oh mijn heerlijkheid, oh mijn geluk, wat een prachtige, wonderschone, ongelooflijke ogen, bij geen enkele vrouw heb ik ooit zulke ogen gezien ...</p> <p>Ik zeg stopt daar nu mee Vassiljy Vassiljevitsj ...</p> <p>Maar hij was niet te stoppen hij ging door, het is voor het eerst dat ik U mijn liefde verklaar en het is alsof ik niet op deze aarde sta maar op een andere planeet ...</p> <p>En toen scheen hij zich te bedenken, hij wreef zich over het hoofd en mompelde , nu ja liefde laat zich niet dwingen natuurlijk ... en hij verdween in de nacht ... en dan een eindje verder draaide hij zich om en riep : maar succesvolle mededingers zal ik niet dulden! Ik zweer het! Bij alles wat me heilig is, een rivaal schiet ik overhoop Oh aanbiddelijke!</p> <p>En weg was 'm.</p>
Olga	<p>Je bent ook moe.</p> <p><i>(Macha komt weer binnen)</i></p> <p>Slaapt Bobik?</p> <p><i>(we horen dat buiten een troika met belletjes aankomt)</i></p>
Masja	<p>Ja die slaapt maar wel onrustig, trouwens lieverd, dat wou ik aldoor al zeggen, maar dan weer ben jij d'r niet of ik heb geen tijd ... voor Bobik is het in de kinderkamer nu te koud en te vochtig, volgens mij en jou kamer zou precies goed zijn voor een kind, Lieve schat als jij nu eens bij Olga in trok!</p>
Irina	<p>Waar in trek!?</p> <p><i>(er wordt gebeld)</i></p>
Olga	<p>Wie is dat nu weer!?</p>
Masja	<p>Als jij een Olga een kamer delen dan kan Bobik op de jouwe. Hij is zo zoet ik zei daarnet nog: 'Bobik, hondje van me!' en hij keek me aan met van die oogjes ...</p> <p><i>(er wordt geklopt op de deur links, Irina gaat opendoen en luistert naar Anfissa.)</i></p>
Irina	<p>Versjinin staat buiten.</p> <p>Hij wil weten of je een eindje mee rijdt met de troika ...</p>
Masja	<p>Wat zijn mannen toch mal ...</p> <p><i>(er wordt weer gebeld)</i></p> <p>Een kwartiertje kan ik wel meegaan.</p> <p><i>(verdwijnt)</i></p>
Irina	<p>Ik ben doodop.</p>
Olga	<p>Ik ook. Die vergadering heeft veel te lang geduurd. De directrice was ziek en ik moest haar vervangen....</p> <p>En Andrej heeft gisteren 200 roebel verspeeld, de hele stad heeft het er over.</p>
Irina	<p>Die Versjinin kan het niet meer uithouden thuis.</p> <p>Zijn vrouw had zich weer bijna vergiftigd, maar het is allemaal nogal goed afgelopen naar 't schijnt ...</p>

Olga	Thee, daar heb ik zin in.
Irina	Ik had op een gezellige avond gerekend. O fallacem hominum spem! Uitroep, dus accusatief!
Olga	Mijn hoofd. Mijn hoofd! Andrej heeft weer geld verspeeld. De hele stad heeft het er over. Ik ga liggen. <i>(Loopt weg)</i> Mogen ben ik vrij! Oh God wat heerlijk. Morgen vrij, overmorgen vrij ... <i>(Olga af)</i>
Irina	Iedereen is weg <i>(Op straat speelt iemand harmonica)</i> Ik ga niet weg. Nooit meer. Tenzij naar Moskou. Naar Moskou! Naar Moskou! Naar Moskou!
	Derde bedrijf
	<i>De kamer van Olga en Irina. Links en rechts een bed met kamerschermen er tussen. Het is tegen drie uur in de nacht. Achter het toneel luiden de stormklokken vanwege een brand die al heel lang woedt. ... Olga en Irina op ...</i>
Irina	Ze zitten onder aan de trap, ik zeg : 'Kom toch naar boven', zeg ik 'dat gaat toch niet zo' en zij maar huilen, onze papa' zeggen ze , ' we weten niet waar hij is. God als hij maar niet dood is gegaan in de brand. Die hoofdjes, wat daar niet in om gaat! En dan zitten er nog een aantal in de tuin, die hebben ook zowat niks om hun lijf ...

Olga	<p><i>(haalt kleren uit de kast)</i> Hier, dit grijze ... en dit hier ... en die blouse ook ... en deze rok. Neem maar mee. Hoe is het mogelijk , mijn God. De Kirsamovskisteeg! Helemaal aan het uitbranden. ... Hier dit, neem dit ook maar mee ... <i>(bedelft Irina onder kleren)</i> Die arme Versjinins zijn helemaal uit hun doen ... Hun huis was ook bijna in brand gevlogen. Die moeten maar bij ons overnachten... We kunnen ze nu niet naar huis laten gaan. Anfissa haar huisje, is ook helemaal uitgebrand. Ze heeft niks meer.</p>
Irina	Ge moet Anfissa even roepen, dit is te zwaar, ik kan dat niet alleen ...
Olga	<p><i>(belt)</i> Ge kunt bellen wat ge wilt ... <i>(roept door de deur)</i> Kan d'r nog 's iemand komen alstublieft!, Zou d'r nog 's iemand kunnen komen!? <i>(door de open deur is een raam zien dat rood is van de vuurgloed. We horen de brandweer langsrijden)</i> Hier neem dit ook nog mee. Onder aan de trap staan de meisjes Koloteline ... dat is voor hen, en dit ook.</p>
Irina	In het jaar achttienhonderdwaalf heeft het in Moskou ook zo gebrand. Lieve God! De Fransen wisten niet wat ze zagen. Zo'n grote branden hebben ze niet in Parijs.
Olga	Vooruit, ga nu.
Irina	Ik kom direct terug.
Olga	Wij geven alles maar weg. We hebben toch niks nodig. Wat hebben wij nu nodig!? Ik ben moe. Kan bijna niet meer op mijn benen staan. De Versjinins mogen niet naar huis worden gestuurd. De meisjes in de voorkamer en Alexander Ignatjevitsj kan beneden slapen bij de baron ... Anfissa kan in de keuken, of in de salon. Die vind wel een plekje. Dat de dokter nu juist vandaag zo dronken moet zijn. Hij is verschrikkelijk dronken. Bij hem kunnen we niemand gaan laten slapen. Versjinins vrouw dan ook maar in de voorkamer.
Irina	<i>(geagiteerd weer op)</i> Anfissa staat beneden aan de trap te schreien ... Stuur me niet weg, stuur me niet weg!
Olga	<p><i>(woest naar buiten / roept)</i> Wat een onzin, Njanja? Niemand gaat u wegsturen. ... <i>(we horen iemand onverstaanbaar jammeren)</i> Wat!? <i>(hetzelfde gejammer nog 'n keer)</i> Ga even rusten schat! Ge even zitten. <i>(nog wat wegstervend gejammer)</i> <i>(Irina weer weg met armen vol kleren)</i> <i>(Olga terug naar binnen)</i> Ze denkt dat we haar gaan wegsturen omdat ze zo oud is en geen eigen plek meer heeft nu ...</p>

Macha	<p><i>(komt binnen)</i></p> <p>We zullen toch een comité moeten oprichten of zo iets , om de slachtoffers van de brand bij te staan. Daar kan niemand iets op tegen hebben toch!?! Een comité! Op zich een goed idee uiteindelijk. De armen moeten geholpen worden door de rijken. Daar komt ge als fatsoenlijk mens niet onder uit. Bobik slaapt gelukkig, alsof er niks aan de hand is. Maar overal zitten mensen waar je ook komt. Tot in de bergplaats zitten ze. Het huis is propvol. Prop en prop vol. En in de stad heerst griep ...</p>
Olga	<p>Van hieruit zie je de brand niet. Hier is 't rustig.</p>
Masja	<p>Ik zie er uit als een zwerfster. <i>(gaat voor de spiegel staan)</i></p> <p>Ze zeggen dat ik dik geworden ben. Nu vraag ik U: Ik!?! Dik!?! Geen grammtje is er bij gekomen. De vrouw van Vresjinin ligt te slapen op de divan. Helemaal uitgeput. En Anfissa loopt rond alsof het hier allemaal van haar is.</p> <p>Waarom we die nog hebben dat weet ik niet. We hadden die al lang moeten ontslaan ...</p>
Olga	<p><i>(verbouwereerd)</i></p> <p>Neem me niet kwalijk ...</p> <p><i>(Kijkt Masja woedend aan)</i></p>
Masja	<p>We hebben toch niks aan haar. Ze is boers, en bijna tachtig. Ze hoort in een dorp. Hier loopt ze alleen de wanorde te vergroten. Die slappe toegeeflijkheid van u Olga. Ik heb graag orde in huis. Ik heb graag een huis zonder overbodige mensen.</p> <p><i>(aait Olga over de wang)</i></p> <p>Ach! Gij zijt ook moe hè. Onze directrice is moe. Als mijn Bobik groot genoeg is om naar jou school te gaan wordt ik nog bang van u.</p>
Olga	<p>Ik wordt geen directrice.</p>
Masja	<p>Gij wordt gekozen Olgaatje, dat staat vast? Ze hebben niemand anders.</p>
Olga	<p>Dan sla ik het af. Ik kan niet. Zo iets gaan mijn krachten te boven ...</p> <p><i>(drinkt een glas water)</i></p> <p>Maar ge moet niet grof doen tegen Anfissa, Masja, daar kan ik nu eenmaal niet tegen. Het werd helemaal zwart voor mijn ogen daarnet. Helemaal zwart. ...</p>
Masja	<p>Tja. Het spijt me, Olga. Het spijt me. Ik wilde jou niet ehm ... kwetsen zeg maar...</p> <p><i>(staat op neemt een hoofdkussen van een van de bedden en wil de kamer verlaten)</i></p>
Olga	<p>Weet je lieverd ... dat ligt misschien aan onze opvoeding , maar zulke dingen ... ik kan daar niet tegen, zulk gedrag, ik word daar ziek van, ik geraak daar van in de put ...</p>
Masja	<p>Het spijt me, ja! Het spijt me, het spijt me.</p> <p><i>(kust haar)</i></p>
Olga	<p>Elke grofheid, ook de kleinste, ik geraak al van streek van een onvriendelijk woord ...</p>

Masja	Ik let niet op wat ik zeg, dat klopt maar dat ze in een dorp hoort, dat geef je toch wel toe, dat kan je toch wel volgen.
Olga	Ze is al dertig jaar bij ons.
Masja	Ja goed, maar de laatste jaren steekt ze geen vinger meer uit, Ik begrijp u niet, of gij begrijpt mij niet, maar ze kan niet meer werken, ze zit daar maar volle dagen naast het fornuis te staren.
Olga	Awel. Laat haar daar maar zitten. ze zit toch niet in de weg.
Masja	Laten zitten! het is een dienstmeid! <i>(huilt)</i> Ik begrijp je niet Olga. Ik heb een kindermisje, en een voedster voor Bobik, we hebben twee kamermeisjes en een kokkin ... Waar houden we die ouwe gans dan nog voor!?! Waarvoor!?! <i>(achter het toneel alarm)</i>
Olga	In één nacht ben ik tien jaar ouder geworden .
Masja	We moeten één ding duidelijk afspreken vind ik Olga. Jij hebt je school, ik heb het huis. Jij staat voor de klas, ik regel hier alles in het huishouden. Dus als ik iets over een dienstbode zeg dan weet ik echt wel wat ik zeg, dan weet ik wat ik zeg. Ik weet heel goed - wat - ik - zeg ... en die ouwe dievegge is hier morgen weg, die verrimpelde teef ... <i>(stampvoet)</i> Het is potverdorie een heks! Ze heeft u behekt! Werkelijk En pas op als ik kwaad wordt. <i>(komt tot bezinning)</i> Ik meen het als zij niet gaat komt het nooit meer goed tussen ons. <i>(Masja weg)</i>
	<i>Olga gaat zitten</i> <i>Overal in huis gedempte geluiden i.v.m. brand en paniek.</i>
Irina	Waar is Masja!?! Haar man is op zoek naar haar. Die wil naar huis. De brand begint al te luwen. Er is maar één buurt afgebrand ondanks de stevige wind. Eerst leek het of de hele stad zou gaan fakkelen... . <i>(gaat zitten)</i> Ik ben doodop. Begon hij ineens tegen mij, het zegt, ik denk vaak, als Masja er niet was geweest dan was ik met jou getrouwd, jij ben zo'n bovenste beste lieve aardige vrouw, weet je dat ...!?! <i>(blaast)</i> Ik weet dat niet. Ik ben vooral een vermoeide vrouw. <i>(ze hoort iets)</i>

Olga	Wat is er?
Irina	Alsof hij het er om doet! Net vandaag is de dokter weer gaan zuipen. Alsof hij het er om doet. Hij is werkelijk stom, stom dronken ... Hoor je 'm niet bezig! In de verte! Dat gewauwel! Dat is hij.
Olga	Twee jaar lang heeft hij geen druppel aangeraakt. En dan is 't zo ne fijne mens. En nu ineens heeft 'm het weer te pakken.
Irina	Ja hij staat daar tussen de vlammen te roepen ... Ze kunnen verrekken, ze kunnen godverdomme allemaal verrekken! Iedereen maar denken dat ik een dokter ben en dat ik elke ziekte kan genezen. Ik weet niks! Niks weet ik! Volkomen niks! Ben alles vergeten! Alles wa 'k ooit geleerd heb. Ik herinner me niks meer. Niks. Hij heeft woensdag in Sassyp een vrouw heeft behandeld en die is nu dood ... Ik ben niks meer stond 'm daarstraks te brullen, Niks! Een leeg vat. Misschien niet eens een mens. Misschien lijkt dat alleen maar zo, met armen en benen en een kop. Misschien besta ik niet eens, en beeld ik het alleen maar in dat ik eet en loop en slaap ... Ik moest 'm passeren en toen klampte hij mij aan ... Overlaatst zei hij, overlaatst in de club hadden ze het over Shakespeare en over Voltaire, heb ik niet gelezen, nooit gelezen, maar ik heb een gezicht getrokken alsof ik het wel gelezen had, iedereen trok zo'n gezicht, kan goed zijn dat niemand ze gelezen heeft; nooit niet. Dat ze niet eens bestaan, Shakespeare en Voltaire, dat die alleen verzonnen zijn ooit lang geleden, door iemand die zich interessant wilde maken ... Dat maakt een mens tot een walgelijk schepsel, dat ge overal maar in mee gaat ... Ik heb woensdag een vrouw om zeep genezen. Ik walg van mijn eigen. Ik wordt misselijk, ziek, moet kotsen, van mijn eigen binnenste ...
Masja	Ik kom terug hier zitten, het is te druk beneden. Hier komt niemand. Als de soldaten er niet waren geweest zou de hele stad zijn afgebrand. Geweldige kerels.
Olga	Hoe laat is het inmiddels.
Masja	Tegen vieren. Het wordt al licht zo dadelijk. Ze zitten allemaal nog in 't salon, Tuzenbach, Tjeboetekin, niemand heeft zin om te vertrekken. Ze willen een concert organiseren, voor de slachtoffers. Ze hebben het over Marja, Sergejevna. Tuzenbach vind dat die prachtig piano speelt en Kouyegin vind dat ook ...
Irina	Sergejevna! Die is't verleerd. Die speelt al drie jaar niet meer, of vier ...
Olga	Hier in de stad heeft niemand verstand van muziek .
Masja	Tuzenbach wel en die zegt dat ze geweldig speelt.
Olga	Ze is ook een goede echtgenote.

Irina	Als je zo mooi kan spelen in een stad als deze en je beseft dat niemand, niemand je begrijpt... .
masja	Mijn man was zich al in aan het in dekken. Die wil eerst met de rector overleggen. Ik heb geen verstand van dat soort zaken zei hij. Misschien is het juist wel in orde En de rector is een goed mens, een heel goed mens zelfs, knappe kop en alles maar hij heeft zo zijn opvattingen. Het heeft er weliswaar niks mee te maken maar als er zo iets wordt georganiseerd moeten we hem daar toch in kennen Niemand reageerde. Hij wist ook niet meer wat te zeggen. Geraakte dan, om zich een houding aan te meten, ineens geïnteresseerd in een porseleinen klokje dat daar stond. Ik dacht met wat voor mossel ben ik nu toch getrouwd. En daar heb ik niks van gezien in het begin. <i>(stilte)</i> Versjinin was helemaal vuil geworden van he blussen.
Irina	Ik heb gehoord dat ze de brigade gaan verplaatsen naar ergens ver weg. Sommigen zeggen naar Polen, anderen hebben het over Siberië .
Olga	Dan zal 't leeg zijn in de stad.
Irina	Nu ja, wij gaan ook weg.
Masja	En toen liet 'm dat klokje nog vallen ook. Compleet aan gruzelementen. Ivan Romanovitsj zei hij, Ivan romanoivitsj zo'n kostbaar voorwerp. Vijf min voor gedrag.
Irina	Was dat dat klokje van mama!?
Masja	Kan wel. 'k Weet het niet. Mama dit, mama dat ... Misschien is het wel niet gebroken. Misschien lijkt alles alleen maar zo. Ik vind het wel vertroostend wat de dokter zegt. Als je zo'n huwelijk hebt als het mijne is dat wel vertroostend te denken dat het misschien alleen maar lijkt dat we bestaan en zijn we er niet echt. Ik weet niets, en niemand weet niets. Neem nu Natasja, die heeft een verhouding met Protopopov en jullie zien het niet, jullie zitten daar maar rustig niets te zien en Natasja heeft een verhouding met Protopopov.
Olga	Het is op zich wel heel eigenaardig dat 'ehm ... <i>(lacht)</i> Toen de brand uitbrak ben ik zo snel mogelijk naar huis hier gelopen, van de school ... en ik kom hier aan en ik zie oh gelukkig ons huis staat er nog, de brand heeft het niet bereikt Maar dan onderweg kwam ik langs het huis van Versjinin, en ik zag die twee kleine meisjes van hem in de deuropening staan staren naar de gloed, in hu nachtpinnetjes, met ogen als soepborden, hun moeder nergens te bekennen, en iedereen rent langs, ook honden en paarden, op hun gezichtjes las ik angst; schrik, smeken. Ik denk mijn God denk ik wat krijgen die kinderen nu toch allemaal al te verduren in hun lange leven, en wat staat ze nog allemaal te wachten op deze wereld. Gelukkig zag in Versjinin zelf daar toen aankomen en ze mee naar binnen nemen. Maar toen ik die meisjes op hun blote voetjes in hun nachtgoed daar op die drempel zag staan en de straat rood was van de gloed en al dat lawaai,

	<p>toen dacht ik ineens; zo moet het heel vroeger ook geweest zijn, toen de vijand onverwacht binnen viel, roofde en plunderde? Wat een verschil toch met nu. En als er nog wat tijd verstrijkt, zo'n twee of driehonderd jaar, dacht ik, zal ons leven van nu net zo bekeken worden met net zo veel afschuw en een meewarig lachje. Alles van nu zal log en omslachtig lijken, erg oncomfortabel en vreemd.</p>
Masja	<p><i>(zingt)</i> Ik sta op wacht zonder hemd zonder broek En denk aan jou zonder hemd zonder broek</p>
Olga	<p><i>(lacht)</i> Het spijt me ik verval al weer in filosoferen, maar mag ik nog even ik heb zo'n behoefte aan filosoferen. Ik ben helemaal in de stemming <i>(stilte)</i> Dus : wat voor leven zal het worden? Denk u dat 's in!? Zulke mensen als wij, daar zijn er nu maar drie van in de hele stad, maar in de volgende generaties zullen dat er telkens meer zijn, en ooit komt er een tijd dat het overal zo zal zijn als hier bij ons. Dan leeft iedereen zoals wij. En dan na verloop van tijd hebben wij ook weer afgedaan want komen er mensen die nog beter weten te leven als wij ... <i>(lacht)</i> Ik ben vandaag in een bijzondere stemming. <i>(zingt)</i> Wat ons de liefde telkens leerde</p>
Masja	Tamtaram tamtaram
Olga	Dat steeds op nieuw herboren werd
Masja	Tamtaram tamtaram
Olga	Alles wat ooit het vuur verteerde
Masja	Tamtaram tamtaram
Olga	En dan weet ik het niet meer ...
Masja	<p>Tamtaram tamtaram. Fedotik stond te dansen. Te lachen en te dansen in de keuken beneden. ' k ben alles kwijt, ik ben alles kwijt.' Ik zeg tegen hem : is alles afgebrand. Ja mijn gitaar, de foto's, alle brieven ik heb niks meer. Ik ben weer vrij. Ik wou u nog een opschriftboekje geven maar dat is ook verbrand. En maar lachen. Ik dacht hij heeft gelijk. Als ge niks meer hebt dan kunt ge net zo goed lachen.</p>
Irina	<p>En dan midden in zo'n ramp begint Tuzenbach tegen mij ... kunt ge u dat voorstellen. Midden in zo'n ramp begint 'm over de steenbakkerij. Dat hij overleg heeft gepleegd en dat hij , serieus hij is niet aan het zeveren dat hij gaat werken in de steenbakkerij. En toen pakte hij m'n hand vast en begon me te flemen. Ge zijt zo bleek irina. Van vermoeidheid ik weet het maar het is betoverend mooi in het donker, alsof ge</p>

	<p>licht afgeeft. Ik zie wel dat je bedroefd bent en ontevreden met het leven ... ga toch me mee, dan gaan we samen werken.</p> <p>Ik zeg tegen hem : ga nu alstublieft Nikolaj Ljvovitsj.</p> <p>En toen pakte hij mijn hand om te kussen ... als ik naar je kijk zegt 'm, als ik naar je kijk herinner ik me weer hoe je lang geleden op je naamdag nog zo monter en vrolijk uit zag naar werk, hoe veel vreugde je daar van verwachtte, wat een gelukkig bestaan zag ik toen voor me. Waar is dat nu gebleven Irina!? Als ik mijn leven toch voor jou mocht inzetten.</p> <p>De vent is in de zestig!</p>
Masja	<p>Ze zijn allemaal zot.</p> <p>Koeljigin zat tegen mij ook bezig daarstraks, zeven jaar zegt hij ineens zeven jaar ben ik nu met je getrouwd en voor mij is het alsof de bruiloft gisteren was. Ik heb het goed, ik heb het goed, ik heb het goed.</p>
Irina	Ik bent het zo beu Masja. Zo beu. Ik ben het zo beu.
Olga	<p>Dan ga ik ook iets zeggen. Als we het over mannen hebben.</p> <p>Want ik krijg het in feiten niet uit mijne kop. En het is weezinwekkend, het hangt mij zo de keel uit. En ik heb het over Andre.</p>
Irina	Wat is er met Andre.
Olga	Die heeft een hypotheek genomen op het huis.
Masja	Andre!?
Olga	Ja. En Natasja heeft al dat geld ingepikt.
Irina	Hij zit tot over zijn oren in de schuld.
Olga	Ja maar dat huis hier is niet alleen van hem. Het is van ons alle vier. Dat hoort hij toch te beseffen als een fatsoenlijk mens.
Masja	Nu ja wij zijn niet arm. Koelygin werkt op het gymnasium en hij geeft ook nog 's bijles. Hij is op zich een fatsoenlijk man. Bescheiden maar . Omnia mea mecum porto zoals ze zeggen.
Irina	En Natasja! Die zit dan met al dat geld bij Protopopov. Ik kom nu wel niks te kort maar onrechtvaardigheid verdraag ik niet.
Masja	<p>Wat een miezerig mammetje is die Andre van ons uiteindelijk geworden. Zo futloos en afgeleefd met die Natasja. Vroeger wou hij nog professor worden en gisteren komt hij dan trots vertellen dat hij eindelijk lid is geworden van de districtsraad. (<i>lacht schamper</i>)</p> <p>Hij lid en Protopopov voorzitter.</p> <p>Heel de stad heeft het er over en lacht er om. Alleen hij weet nergens van. Hij ziet niets, hij vermoed niets. Vandaag is iedereen naar de brand gerend en hij zit op zijn kamer en trekt zich nergens iets van aan. Hij speelt viool.</p>

Olga	Wat is er schat!?
Irina	<i>(snikt)</i> Waar! Waar is alles gebeven!?! Waar is het!?! O, mijn God, mijn god! Ik ben alles vergeten, vergeten ... Ik haal alles door elkaar in mijn kop ... ik weet niet meer wat raam is in het Italiaans, of plafond bijvoorbeeld ... <i>(Masja af)</i> alles vergeet ik, elke dag vergeet ik weer iets en het leven gaat voorbij en komt nooit meer terug, nooit ... nooit komt er iets van Moskou, ik weet het , we gaan niet naar Moskou.
Olga	Liefje, liefje ...
Irina	<i>(beheerst zich)</i> Ik ben zo ongelukkig ... ik kan niet werken, ik wil niet meer werken. Ik heb er genoeg van , ik heb er genoeg van! Eerst bij de telegraaf en nu in het stadhuis en alles wat ze me daar te doen geven vind ik vreselijk en beneden mijn waardigheid. Ik ben al vierentwintig , ik werk al zo lang, mijn hersens zijn uitgedroogd, ik ben mager, lelijk, oud geworden en niets, niets, geen enkele voldoening en de tijd vergaat en aldoor het gevoel dat je verder en verder weg raakt van het ware mooie leven, daar raak je steeds verder van vandaan, tot je de afgrond bereikt. Ik ben wanhopig en hoe het kan dat ik nog leef, dat ik geen zelfmoord heb gepleegd, ik weet het niet.
Olga	Niet huilen meisje, niet huilen ... dat doet mij pijn
Irina	Ik huil niet, ik huil niet. 't Is gestopt. Voilà, ik huil al niet meer. 't Is gestopt. 't Is gestopt!
Olga	Liefje, als je mijn raad wilt, als zuster, als vriendin, dan zeg ik : trouw met de baron. <i>(Irina begint weer te huilen)</i> Trouw Tuzenbach Je acht en waardeert hem toch!?! Hij is niet mooi dat is waar en hij is een beetje oud, maar het is een goede man en je acht en waardeert hem toch!?! Trouwen gaat niet alleen over liefde maar ook over plicht. Zo denk ik er in elk geval over, ik zou trouwen zonder verliefdheid, als wie dan ook om mijn hand kwam vragen, ik zou met hem trouwen als hij aardig was. Ik zou ook met een oude man trouwen.
Irina	Ik heb heel de tijd gewacht op Moskou, dat ik daar de ware zou ontmoeten. Ik heb van hem gedroomd, ik was al verliefd op hem ... allemaal onzin, onzin, dat zie je nu wel ...
Olga	<i>(omhelst haar)</i> Mijn lieve, mooie zusje, ik begrijp het wel, toen de baron Nikolaj Ljovovitj geen militair meer was en in zijn colbertje bij ons verscheen , vond ik hem zo lelijk dat ik in tranen uitbarstte ... Hij vroeg : waarom huil je!?! Hoe kon ik daar iets op antwoorden maar als God hem gestuurd heeft om met jou te trouwen, dan zou ik gelukkig zijn, dat is toch iets anders, iets heel anders.
Masja	<i>(Komt op met een kaars zet die giechelend neer)</i> Op een avond als deze kan je niet zo maar met een kaars rondlopen heb ik het gevoel. Dan loopt ge d' r bij alsof gij het zijt die de brand heeft aangestoken. Subiet

	wordt ik gearresteerd. <i>(lacht)</i>
Olga	Masja, doe niet zo dom! Je bent de domste van de hele familie, neem me niet kwalijk hoor. <i>(stilte)</i> <i>(Olga af)</i>
Masja	Ik wil wat opbiechten, lieve zus. Ik heb wat op mijn hart. Ik wil het aan jou bekennen en dan nooit meer aan niemand.... Het is namelijk zo ... <i>(zacht)</i> Het is mijn geheim maar ik wil dat jullie alles weten, ik kan het niet voor me houden ... <i>(stilte)</i> Ik hou van ... Ik hou van iemand ... jullie hebben hem net nog gezien ... ja. Ach wat geeft het ook. Kortom ik hou van Versjinin.
Irina	Stopt daarmee, Masja. En ik heb dit niet gehoord. Ja!?
Masja	Tja! Wat doe je d'r aan. <i>(grijpt haar hoofd)</i> Eerst vond ik hem wat raar, toen kreeg ik medelijden met hem, en daarna werd ik verliefd op hem ... verliefd op zijn stem, op wat hij zei, op zijn verdriet, op zijn twee kleine meisjes ...
Iina	Ik hoor het niet! Wat je ook voor idioots beweert - ik hoor het niet!
Masja	Doe niet zo dom Irina, ik hou van hem, dat is blijkbaar zo beschikt. Dat is mijn lot. En hij houdt van mij. Dat is allemaal verschrikkelijk. Toch? Dat is toch heel erg. <i>(trekt Irina aan haar hand naar zich toe)</i> Ach lieve schat ... wat maken we toch weinig van ons leven ... Wat moet er van ons worden!? ... Als je een roman leest dan denk je dat is zo lang geleden en zo begrijpelijk maar als je zelf verliefd bent dan merk je dat niemand er raad mee weet en dat iedereen alles zelf moet beslissen. Mijn lieve zusjes, ik heb het jullie nu bekend, verder blijf ik zwijgen ... Nu wordt ik als die waanzinnige van Gogol ... zwijgen! Zwijgen... zwijgen... zwijgen...
Olga	<i>(geagiteerd weer op)</i> Staat ie Férapont uit te foeteren, Andrej, die rare broer van ons, staat Férapont uit te foeteren omdat die op hem af kwam gestapt, de brandweer wilde weten of ze over ons terrein naar de rivier konden rijden anders moesten ze zo ver om. En Andrej ... het enige wat ie zegt is ; Ik wil door u geen Andrej Sergejevij worden genoemd maar edelachtbare ... Ik zeg tegen hem. Hij is alles kwijtgeraakt vannacht. Zijn gitaar en alles. En toen begon hij tegen mij : en jullie moeten ook 's ophouden met die stomiteiten en met dat nukkige gedoe. Jij bent hier nu en Masja ook en Irina. Waarom komen jullie er niet gewoon voor uit. Kom er eens eerlijk voor uit recht in mij gezicht, wat hebben jullie tegen mij !? Ik dacht : Ik zeg niks. Ik zeg : niet nu Androesja, morgen of zo.

	<p>Het is tenslotte nog aan het branden, hij is al wel geminderd maar ... wat een nacht. Kom zeg het mij, in mijn gezicht. Vooruit.</p> <p>...</p>
Masja	<p><i>(Staat bij het raam te kijken.)</i> Versjinin is er! Da-ag! Moge God jullie behoeden. <i>(Masja weg)</i></p>
Olga	<p>...</p> <p>Ik zeg we gaan eerst slapen en dan gaan we dingen in elkaars gezicht zeggen... Maar hij was niet meer te houden. Hij zegt ik ga één ding zeggen en dan ga ik. Hij zegt : ten eerste: wat hebben jullie tegen Natasja!? Het is mij vrouw en ik heb al op mijn trouwdag gemerkt dat jullie iets tegen haar hebben terwijl het is een fantastische aardige oprechte en hoogstaande vrouw, voilà dat is mijn mening. Ik hou van haar, ik heb eerbied voor haar, begrijp je wat ik bedoel Olga, ik heb eerbied voor mijn vrouw en die eerbied verlang ik ook van anderen, ik herhaal het is een aardige hoogstaande mens en jullie eeuwige onwil is pure hysteric.</p> <p>Ik dacht ik zeg niks! ik zeg niks!</p> <p>En hij ging door : ten tweede: Het schijnt dat jullie je storen aan het feit dat ik geen professor ben, enfin, niet voor de wetenschap werk. Maar ik dien de districtsraad nu; ik ben lid van die raad en die dienst is voor mij net zo heilig en edel als de dienst aan de wetenschap, ik ben lid van de raad en daar ben ik trots op als je het weten wil.</p> <p>Wat moet ge daar nu op zeggen. Als hij dat zelf niet ziet! Wat moette dan zeggen!?</p> <p>En ten derde, zegt 'm want hij was nog niet klaar, ten derde Ik heb een hypotheek op het huis genomen zonder jullie toestemming te vragen. Dat moogt ge mij kwalijk nemen, dat ik jullie goed recht maar ik smeek jullie om dat niet te doen ...</p> <p>Ik heb schulden ... Hâd! Vijfendertigduizend, maar ik speel geen kaart meer, al lang niet meer en wat ik ter rechtvaardiging in dit verband toch even wil aanstippen en wat mij het zwaarst weegt is dat jullie meisjes zijn, jullie krijgen een jaargeld, bij wijze van bruidsschat, en ik heb geen enkel inkomen zogenaamd</p> <p>Wat moet ge daar nu op zeggen!?</p> <p>En toen ineens</p> <p>...</p>
(stem)	Is Masja hier! Heeft iemand Masja gezien!?
Irina	Da's Koeljigin, die is naar haar op zoek ...
Olga	Toen ineens ...
(stem)	Ik hoorde dat dat ze hier was. Wat raar.
Irina	Het is ook zo' idioot die Koeljigin.
Olga	<p>...</p> <p>Ineens begon hem te huilen en pakte hij mij vast ...</p> <p>Natasja is een fantastische vrouw, zei 'm aardig! Al wat ge wilt ...</p> <p>Toen we trouwden dacht ik dat we gelukkig zouden worden, wij allemaal, maar ...</p>

	<p>Olga, mijn lieve zuster, mijn lieve lieve zuster ... en hij pakte mijn hoofd in zijn twee handen en keek mij door zijn tranen recht aan en hij zegt: Het is niet waar; het is niet waar, niemand is gelukkig, geluk bestaat niet ...</p> <p><i>(gebonk op een deur, gestommel, geroep)</i></p> <p>Ik zeg kom Andrej Sergejevitsj, we gaan slapen, morgen gaan we praten. Maar hij trok zich los en liep door de achterdeur over het gazon de nacht in ...</p>
Irina	Wie klopt daar beneden!?
Olga	Dat is de dokter, Ivan Romanovitsj, die wil meer drank maar hij krijgt niks meer.
Irina	<p>Wat een woelige nacht.</p> <p><i>(stilte)</i></p> <p>Het regiment vertrekt, of heb ik dat al verteld? Ze worden verplaatst ergens naar toe, ver weg ...</p>
Olga	Geruchten ja.
Irina	Dan blijven wij alleen achter ... Olja.
Olga	Ja?
Irina	<p>Cho ja lieve zus, ik acht en waardeer de baron, het is in ieder geval een heel heel goed mens. Ik wil best met 'm trouwen. Hij is rijk. En dan kunnen we naar Moskou. Allemaal. Er gaat niks boven Moskou. Op de hele wereld niet. Laten we gaan Olja! Laten we gaan! Naar Moskou. In Godsnaam.</p>
	<p>Vierde bedrijf</p> <hr/>
	<p><i>De oude tuin bij het huis van de Prozorovs. Een lange Dennenlaan aan het einde waarvan de rivier zichtbaar is. An de overkant van de rivier is het bos. Rechts van het huis een terras. Op een tafel, glazen en flessen, er is kennelijk net champagne gedronken. Twaalf uur 's middags. Af en toe komt een passant van de straat die door de tuin naar de rivier gaat. Vijf soldaten rennen langs.</i></p>
Olga	<p>Het was een goede man. Als hij niet dronk. Een hele goede man, Tjeboetekin. We hadden het misschien samen kunnen vinden ooit.</p> <p>Nu heeft hij gauw een uniform aangetrokken en is ie weg met de rest van het regiment.</p> <p>Tot ziens, denk ik dan maar weer.</p>

Irina	Nee nee, vaarwel. We zullen ze nooit meer zien.
Olga	Ach, wie weet.
Irina	Kijk, nu huil ik ook.
Olga	Ooit. Zien we. Iedereen. Weer. Daar. Moeten we. Van uit gaan. Denk ik.
Irina	Ja binnen vijftien jaar of zo of binnen twintig jaar en dan erkennen we elkaar nauwelijks, begroeten we elkaar koeltjes.
Olga	Als God het wil zien we mekaar terug. Ik heb gezegd dat ze ons moeten schrijven. Veel en vaak.
Masja	<i>(sniffend)</i> Versjinin ... hij groette ook de bomen toen hij vertrok. Dag bomen zei hij? Tot nooit meer. En toen brulde hij ineens, Echo! De groeten oeten oeten. Om mij aan het lachen te maken.
Olga	Die trouwt nog daar in dat Polen. En dan slaat die Pools vrouw haar armen om hem heen en dan zegt ze 'Kochanje!' <i>(lacht)</i> 't leven.
Irina	Nog een klein uurtje en dan zijn ze allemaal weg. <i>(Masja staat op en loopt weg)</i>
Olga	Van de hele eenheid gaat alleen Solonjy met het schip mee. De rest gaat marcheren vandaag vertrekken er drie batterijen van het regiment, en dan morgen nog 's drie
Irina	en dan keert de rust en de vrede terug in de stad. En de verveling, de gruwelijke gruwelijke, gruwelijke ... verveling.
Olga	Waar loopt ze nu naar toe.
Irina	Gewoon de tuin in. Soljony gaf me dit als aandenken, een opschrijfboekje en een pen. Als het regiment niet zou vertrokken zijn had ik het meteen de vuilbak in gegooid. Nu ben ik er blij mee.
Masja	<i>(roept off scene)</i> Vaaaarweeeel! ... aaaa'eeel ... aaa'eel ... aa'el
Olga	Tjeboetikin zou misschien binnen een jaar al terugkomen heeft hij gezegd. Hij moest nog maar een jaar doen, dan zat zijn tijd er op. Zou hij terugkomen en de rest van zijn leven hier doorbrengen, bij ons;
Masja	<i>(komt terug op het terras, zingt)</i> Tarara boem dsjijéé ... het leven valt niet mee....

Irina	Koelyegin heeft zijn snor afgeschoren. Niet om aan te zien.
Olga	Juist ja. Ik zou kunnen zeggen waar zijn fisionomie mij nu aan doet denken maar ik doe dat maar liever niet.
Masja	Het is mode zegt ie. En de rector heeft ook geen snor. En hij is nu pas inspecteur geworden. Van daar. Hij heeft 'm er af geschoren. Hij vind het zelf ook niet mooi maar het kan hem niet schelen. En mij ook niet. Met of zonder snor. Als de liefde weg is ...
Irina	Was jij gisteren op de boulevard Masja. Wat is daar gebeurd.
Masja	Gebeurd!?! Niks. Op de boulevard!?! Niks. Niks bijzonders.
Irina	Ik hoorde dat Soljony en Tuzenbach elkaar voor het theater zij tegengekomen gisteren.
Masja	Oh! Ah ja.
Irina	En Soljony is dan de baron beginnen sarren. En Tuzenbach verloor daardoor zijn zelfbeheersing en zei iets beledigends terug.
Masja	Mijn naam is haasje ik weet van niets. Ze interesseren mij ook niet die twee.
Olga	Op de kweekschool zei een leraar dat ook een keer, mijn naam is haasje. En een leerling dacht toen dat hij echt zo heette: Haasje, met zijn achternaam, Haasje. <i>(lacht)</i>
Irina	<i>(Schrikt hevig)</i> Ik schrik vandaag overal van. <i>(stilte)</i> Ik heb alles al ingepakt. Na het eten komen ze alles ophalen en dan morgen wordt er getrouwd, met Baron Tuzenbach. Daarna, direct door naar de steenbakkerij en overmorgen sta ik al voor de klas. Het begin van een nieuw leven, zeg maar. Hoe dan ook, God zal me bijstaan. Toen ik geslaagd was voor mijn onderwijsakte was ik zo blij dat ik gehuild heb van vreugde en nu ... ach ach. <i>(stilte)</i> De koffers worden zo gehaald.
Olga	Willen lesgeven, dat is allemaal heel idealistisch. Maar het is niet reëel. Nu wordt het reëel. Maar ik wens u van harte het allerbeste. Versta me niet verkeerd.
Irina	Tjeboetekin, voor hij door ging, die zei ineens ..; ik had 'm verteld van het lerarendiploma en dat ik ging trouwen ... zei 'm ineens, mijn goudroebeltje, als je 's wist hoe zeer ik in stilte had gehoopt Maar jullie zijn me zo ver voor, ik haal jullie nooit meer in. Ik ben als een trekvogel die te oud is om te vliegen

Olga	Jammer dat Koelyigin z'n snor heeft afgeschoren. Het had niet gehoeven.
Irina	Vlieg mijn lievelingen, zei hij nog, vlieg met god
Olga	<p>Hou er over op irina, Vandaag vertrekken de troepen en daarna is alles weer bij het oude. Wat de mensen ook mogen zeggen. Masja wordt weer een goede fatsoenlijke vrouw, ik hou veel van haar en ik, ik prijs ondanks alles mijn lot ... het lot van de mensen is zoouou Verschillend. Bij onze belastingdienst werkt er een zekere Kosyrev. Die zat bij ons op het gymnasium, in mijn klas vroeger en die is toen van school gestuurd omdat hij het ut consecutivum gewoon niet kon begrijpen. Dat ging er niet in bij hem. En nu is hij straatarm en ziek en als ik hem tegenkom zeg ik wel 's goeiedag ut consecutivum! 'Ja' zegt hij da 'jaja' consecutivum.' En dan hoest hij. En mij is alles gelukt, snap je in 't leven. Ik ben gelukkig, in zekere zin, mij is zelfs de Stanislav-orde tweede klasse toegekend ... en ik breng nu anderen het ut consecutivum bij. Nu ja ... ik ben nu eenmaal begaafd, begaafder dan de meeste mensen. Maar begaafdheid is ook niet alles.</p> <p><i>(in huis speelt iemand 'Het gebed van de maagd.' (La prière d'une vierge))</i></p>
Irina	Morgenavond hoef ik in ieder geval dat stomme lied niet meer te horen. Gebed van de maagd. En Protopopov niet meer te zien...
Olga	Hij zit in de hele ochtend in de kamer Protopopov. Hij komt hier piano spelen voor Natasja ...
Irina	En jij bent hier haast nooit meer. Waarom moeten ze schooldirectrices een ambstwoning geven. Als je 's wist hoe moeilijk dat voor mij is om hier alleen te wonen zonder jou. Jij werkt nu dag en nacht eigenlijk. En ik verveel me, ik heb niks om handen, Ik haat ook mijn kamer. Ik heb er zo'n hekel aan Die voelt als een gevangenis. Het geheel! snap je!? Het geheel! Dat is het. Gelukkig. Morgen wordt alles anders. Ik ben tot de conclusie gekomen als Moskou voor mij niet is weggelegd, dan heeft dat zo moeten zijn. Voilà, dan is dat mijn lot. En daar is dan niks aan te doen. Alles ligt uiteindelijk in Gods' hand, toch!?! Nikolaj Ljvovitj heeft mij een aanzoek gedaan Ik heb er over nagedacht, ik heb een beslissing genomen. Hij is een goed mens, maar hij wil niet naar Moskou, een ongelooflijk goed mens zelfs ... en ineens was het Olga, alsof er vleugels aan mijn ziel groeiden, kunt ge dat nu geloven!?! Ik werd zo licht en vrolijk. Ik kreeg ook zo'n zin om te werken weer. Werken, werken, werken. Maar dan gisteren is er weer iets gebeurd en D'r hangt ons iets boven het hoofd, d'r broeit iets Ik voel het.
Olga	Ach ja! Voorgevoelens! Die zijn er ook nog.
Masja	<i>(komt terug op het terras)</i> Tjeboetekin, die hield toch van onze moeder, indertijd.
Olga	Heel veel.
Masja	En zij ook van hem.

Olga	Dat heb ik nooit geweten.
Masja	Heeft die van mij zich hier al laten zien.
Olga	Koelyegin!?
Masja	Zo noemde Marfa de kokkin vroeger haar wachtmeester, 'die van mij' weet ge dat niet meer!?
Olga	Ik heb hem nog niet gezien...
Masja	Als je het geluk altijd maar met kleine beetjes te pakken krijgt en dan weer kwijt geraakt zoals ik, dan wordt ge langzaam maar zeker bot en boosaardig heb ik gemerkt. Vanbinnen kook ik namelijk. Als ge ook kijkt naar Andrej , een schat van een broer heeft alle kansen gehad die er te krijgen zijn, heel zijn leven is er alleen maar van hem gehouden en toch is alle hoop verloren, het is alsof je met z'n duizenden een klok op hijst, geld nog moeite worden gespaard en dan valt dat ding ineens naar beneden, zo maar vanuit de heldere hemel in gruzelementen vaneen.
Irina	En nu sta ik mij af te vragen wanneer het eindelijk weer 's stil is in huis. Ik kan ook niet meer tegen die drukte merk ik.
Olga	Straks is iedereen weg. De eerste de tweede en de vijfde batterij rukken om één uur uit, zeggen ze, en het is al twaalf uur geweest, ik hoorde het daarmee binnen, Protopopov die heeft nog zo'n horloge dat de uren slaat.
Masja	Gisteren moet er toch iets gebeurd zijn voor het theater. Iedereen heeft het erover. Ik hoorde het daarmee Onbenullig gedoe hoor! Soljony is begonnen de baron te sarren en die werd razend en die heeft hem toen beledigd, en tenslotte kwam het zo ver dat Soljony hem wel moest uitdagen voor een duel ... En dat zou subiet, enfin om deze tijd, in het bos daar, aan de overkant van de rivier ... Pef! Pef! Als we stil zijn horen we 't misschien. Die Soljony denkt helemaal dat hij Lermontov is, hij schrijft ook gedichten naar 't schijn. Het is al zijn derde duel zeggen ze.
Irina	Van wie.
Olga	Van Soljony.
Irina	En de Baron!?
Masja	Wat 'en de baron!?
Irina	Ze zouden dat toch moeten verbieden. Die mens is zeventig, wat kan die nu nog mikken Hij kan alleen maar verwond worden . Of zelfs gedood.

Masja	De baron is een uitermate goed mens daarover bestaat geen enkele discussie, maar een baron meer of minder wat maakt dat nu uit tegen de achtergrond van de eeuwigheid. Laat ze toch doen. Daar dat is Svorzov, de secondant in dat bootje ginderachter ...
Irina	Ik vind een duel immoreel. En Tjeboetikin die gaat gewoon mee als dokter! Die probeert ze niet tegen te houden dat is toch immoreel ...
Olga	Tjeboetikin die denkt dat we niet bestaan, dat niks echt is, niks op de hele wereld alles is schijn, dat hele bestaan van ons, Misschien heeft 'm wel gelijk. En dan inderdaad doet er niks meer toe ... Dood, niet dood, ach ach ...
Masja	En zo gaat het volle dagen ... Praten, praten, praten <i>(wil gaan)</i> Dan zit je al in een klimaat waar het op alle momenten kan gaan sneeuwen en dan ook dat gepraat volle dagen ... en overal overal waar dat ge komt ... klepperdeklepperdeklep ... <i>(blijf staan)</i> Ik ga niet naar binnen, ik wordt zot als ik ga zitten, ik ga nog wat wandelen, roep me maar als Versjinnin komt. Daar zijn de trekvogels al. Zwanen of ganzen ... lieve gelukkige vogels ... <i>(Masja af)</i>
Irina	Langzaam Olga worden wij allemaal kierewiet ... Andrej had het gisteren ook zitten hoorde ik ... Hij zat te klagen over zijn eigen onbenulligheid. Ik zeg : zijt blij ge hebt tenminste een vrouw. Een vrouw, zegt 'm, een vrouw. Dat is ook maar een vrouw weet ge. O.K. Natasja is eerlijk en fatsoenlijk een goed mens niks op aan te merken blablabla ... maar ze heeft ook iets wat haar Hoe moet ik zeggen ... omlaag haalt. Iets van een blind ruig ... klein ... beest, zegt 'm; Geen mens enfin. Dat zeg ik nu tegen u omdat je mijn zuster bent zeg hij. Dat zeg ik verder tegen niemand, want alleen tegen iemand met wie ge tegelijk zijt opgegroeid kunt ge zo openhartig zijn en ik zie Natasja wel graag, maar soms vind ik haar ineens zo ongelofelijk plat en dat is verwarrend ... dan weet hij niet meer waarom of waardoor ik van haar houd, of in ieder geval gehouden heb ... Zoiets kan ik straks ook voor hebben met de baron, dat ik een hekel krijg aan zijn leeftijd, weldra gaat hij sukkelen ongetwijfeld, en dan kan ik het daar met niemand over hebben ...
Olga	Misschien moeten we gewoon weg gaan. Al onze spullen pakken en beginnen stappen in laten we zeggen zuidelijke richting en dan niet meer omkijken ...
Irina	Is dat de dokter die daar in dat bootje stapt.

Olga	Ja voorzakers. Het is al half een.
Irina	Ik zit hier gelijk ne klont boter op ne vergeten pistolée en ik weet niet wa'k moet voelen ...
Olga	Ik zou me maar niet te veel zorgen maken. Soljony heeft naar 't schijnt gezegd dat 'm zich gaat inhouden. Hij wil 'm alleen lichtjes aanschieten, als een houtsnip.
Masja	<i>(macha op)</i> Hebben jullie André gezien. Férapont is er met papieren. Die staat daar te dreinen Die papieren moeten ondertekend worden. Dringend , zegt 'm ... Daar zijn papieren toch voor om ondertekend te worden <i>(zucht met een liedje Heuheu heuheuheu)</i> <i>(Macha weer af)</i>
	<i>Gezang achter</i> <i>'Eer je iets te zeggen weet</i> <i>Heeft de beer je been al beet ...'</i>
Irina	Wie loopt daar te zingen.
Olga	Koelygin tuurlijk. Dat is de enige in de hele stad die blij is dat ze vertrekken.
Irina	Het wordt leeg hier
Olga	Geen wonder. Alles vlucht weg. Straks gaan ook de dieren nog.
Irina	Daarstraks was 'm hier nog even ...
Olga	Wie dat!?
Irina	Tuzenbach, de baron ... Komt 'm binnen en hij zegt, ik ben zo terug mijn liefste, Ik zeg zijt ge daar voor gekomen ... En daar antwoordde hij niet op dus ik zeg waar gaat ge dan naar toen ... Hij zegt de stad in de soldaten uitgeleide doen ... Ik zeg dat is niet waar Nikolaj Ljvovitsj, Gij gaat de soldaten geen uitgeleide doen <i>(stilte)</i> ik zeg wat was dat gisteren voor het theater, Binnen het uur ben ik terug zei 'm toen ik zweer het... En hij kuste me op beide handen en tussendoor zei hij dingen als ... ik hou al vijf jaar van U, zegt 'm. Vijf! En ik vind het nog steeds bijzonder. Onbegrijpelijk. Ik kan

	<p>het niet uitleggen, het lijkt wel alsof U steeds mooier wordt. Uw haar en zo. En die ogen. ... en hij keek mij aan alsof hij van een andere planeet kwam. Morgen neem ik u mee, zei hij toen, weg hier vandaan, en dan gaan we werken en we worden rijk, mijn dromen gaan in vervulling, jij wordt gelukkig, en alles komt goed.... er is bij dat alles maar één maar, één maar slechts ... jij houdt niet van mij. En ik weet dat.</p>
Olga	<p>Tja ... Zulke dingen. Irina. Dat hebt ge ook niet in uw macht. Ge kunt iemand zijn vrouw zijn en trouw en toegewijd en van alles, maar liefde ...cho! Ik zou 't niet weten ...</p>
Irina	<p><i>(huilt)</i> Ik heb nog nooit in mijn hele leven, iemand lief gehad. Ik heb wel gedroomd van de liefde. Heel lang al. Dag en nacht droom ik daarvan ...</p>
Olga	<p>Da's bij mij ook ... Mijn ziel is als een concertvleugel die ze op slot hebben gedaan en niemand die zich kan herinneren waar ze de sleutel hebben gelegd ... voilà</p>
Irina	<p>En heb hem dat ook verteld hè; ik zeg ik heb nog nooit van iemand gehouden ... Maar daar werd 'm zenuwachtig van. Ik zeg ge moet daar niet zenuwachtig van worden ... Ik heb heel de nacht wakker gelegen zegt 'm. Niks is er vreselijk genoeg om mij bang te maken in 't leven, maar dat in een wezen als uwe het hart zit vastgekleusterd maakt me radeloos ... En toen viel er een stilte waar 'm niet tegen kon. Hij zei : zeg iets tegen me. Ik zeg, wat moet ik zeggen. Iets, iets, iets ... Ik zeg stopt daarmee Tuzenbach jong ... En toen werd het stil ik dacht hij zal wel vertrekken maar hij bleef ...</p> <p><i>(geroep achter van iemand : Hu! Hu! Hop! Hop!)</i></p>
Olga	<p>Soms, weet je, zo maar ineens, krijgen onbenulligheden, futiliteiten zo maar ineens een greep op je leven. Van uit de heldere hemel. Je vind ze nog net zo belachelijk als vroeger, nog net zo futiel ... en toch sleuren ze je mee ...Als je nu die boom ziet daar, die is helemaal verdord en toch wiegt hij samen met de anderen heen en weer in de wind, zo stel ik me voor, zal ik ook als ik dood ben nog meedoen in het leven, Enfin ja ... zo of op een andere manier <i>(in de verte horen we Pef! ... Pef!)</i> Voilà ze zijn bezig!</p>
Irina	<p>Hij begon ook over de bomen. ik ben in wezen zo blij, zei hij ineens, ... het is net of ik deze dennen, deze berken</p>

	<p>en deze esdoorns voor het eerst zie. Alsof alles mij nieuwsgierig en vol verwachting aankijkt. Wat en mooie bomen, en wat zou het leven mooi kunnen zijn onder zulke bomen.</p> <p>Ik zeg ik ga mee.</p> <p>Maar daar schrok hij van.</p> <p>Nee niet doen. Slecht idee.</p> <p>En hij repte zich weg en dan halverwege de laan bleef hij ineens staan hij riep Irina; Ik roep terug ‘Wat is er!?’</p> <p>Ik heb nog geen koffie gehad vandaag; wil je tegen straks een kannetje bestellen</p> <p>...</p>
Masja	<p><i>(op)</i></p> <p>Waar is hij heen, waar is hij naar toe!?</p> <p>Olga , vertel gij het mij ...</p>
Olga	<p>Over wie hebt ge’t!?</p>
Masja	<p>De tijd van mijn jeugd toen ik vrolijk was en pienter, toen ik nog droomde en vol ideëen zat, toen het heden en de toekomst me nog vol hoop toe straalden?</p>
Olga	<p>Och mijne god ...</p>
Masja	<p>Waarom worden we allemaal zo saai en grauw en oninteressant , sloom onverschillig en nutteloos, ongelukkig, zodra we aan het echte leven begonnen zijn?</p> <p>Onze stad bestaat tweehonderd jaar, ze heeft honderdduizend inwoners en d’r is er niet één bij die niet precies zoals alle anderen is, niet één die er boven uit steekt, nu niet en vroeger ook niet, niet één geleerde, niet één kunstenaar, niemand die ook maar enigszins opmerkelijk is, die je afgunst zou kunnen opwekken, of het hartstochtelijke verlangen om ook zo te worden als hij of zij ... het blijft bij eten, drinken, slapen en sterven en dan worden er weer nieuwe mensen geboren die ook alleen maar eten, drinken en slapen en sterven en om niet helemaal afgestompt te geraken geven ze zich over aan weerzinwekkend geroddel, wodka zuipen, kaarten, ze spannen rechtzaken aan, de vrouwen bedriegen de mannen, de mannen liegen en doen alsof ze niks zien of horen, en die misselijke houding wordt overgeheveld op de kinderen zodat, mocht er al een goddelijke vonk in ze geweest zijn, deze direct wordt gedoofd en ze stuk voor stuk net zulke armtierige dooien worden als hun ouders ...</p>
Olga	<p><i>(stilte)</i></p> <p>De portier van de gemeentefinanciën zegt dat het tweehonderd graden onder nul geweest is van de winter in Petersburg. Daar kwam Férapont mee af. Hij staat daar nog altijd met zijn papieren te draaien. Tweehonderd graden onder nul.</p>
Masja	<p>Als ik me de toekomst voor stel dan voel ik me wel heerlijk. Eigenlijk. Licht en vrij. In de verte flonkert een lichtje, ik zie hoe ik en mijn potentiële kinderen mogelijk verlost worden van rondhangen, dit gezuip, de gebraden gans met rode kool de middagslaapjes en de miezerige klaploperij. Ik zie dat. Ik kan dat zien. Raar hè!?</p>
Olga	<p>Tweeduizend mensen doodgevoren zegt ‘m, Férapont. Ze ware krankzinnig van</p>

	de schrik naar 't schijnt . Twee duizend. In Petersburg of in Moskou. Daar wilde hij niet op gepakt worden.
Masja	<p><i>(roept ineens)</i></p> <p>Andrej! Je praat potverdorie veel te hard. Bobik kan onmogelijk slapen zo. Als ge absoluut wilt discussieren geef dan de kinderwagen aan iemand anders. Férapont neem de kinderwagen van meneer over ...</p> <p>nu wil hij die papieren ineens weer niet tekenen omdat het donderdag is en hij officieel niet werkt op donderdag ...</p> <p><i>(we horen een onduidelijk antwoord uit de verte)</i></p> <p>Wat zeg je!?</p> <p><i>(hetzelfde onduidelijke antwoord uit de verte)</i></p> <p>Die slaap daar niet dwars door. Ik hoor 'm huilen tot hier.</p>
Irina	Versjinin is net nog even tot bij de poort gekomen voor een allerlaatste keer.
Masja	Is hij weer weg nu!?
Irina	<p>Ja.</p> <p>Ik wilde je nog komen halen maar hij vond het beter van niet.</p> <p>Hij wist zelf niet zo goed wat hij hier nog kwam zoeken.</p> <p>Ze hadden net een ontbijt aangeboden gekregen en champagne gedronken met de burgemeester , die hield daar een toespraak bij en hij had wel gegeten en geluisterd zei hij maar zijn hart was hier geweest, bij ... hier.</p> <p>Hij zei dat hij zeer aan ons gehecht was geraakt.</p>
Olga	<p>Morgen is er in de hele stad al geen enkel officier meer te vinden. Herinnering is alles wat er over blijft. En voor ons begint er natuurlijk een geheel nieuw leven.</p> <p><i>(stilte)</i></p> <p>Alles loopt altijd anders dan we zouden wensen. Ik wilde geen directrice worden; Nu ben ik het toch. Dat wil dus zeggen dat ik ook niet naar Moskou ga.</p>
Irina	Hij vroeg ook nog om vergiffenis. Omdat hij veel te veel had gepraat in de tijd dat hij hier was. Veel te veel. Of we hem wilden vergeven als we later nog 's aan hem terugdachten en toen ging hij meteen door met weer veel te veel te praten, wat valt er nog te zeggen zei hij toen ... Het leven is moeilijk, voor veel mensen is het donker en uitzichtloos, maar toch valt het niet te ontkennen dat het steeds lichter wordt en ik geloof dat de tijd niet meer veraf is dat alles helder zal zijn.
Olga	vroeger hield de mensheid zich bezig met oorlog voeren, het leven bestond uit veldtochten roofovervallen, overwinningen, dat is nu alles achter de rug en er is een grote leegte voor in de plaats gekomen die wij nu inhoud kunnen geven. De mensheid zoekt vol overgave en er zal zeker iets gevonden worden. Ach kon het maar spoedig zo ver zijn.
Irina	<p>Als beschaving eens samen kon gaan met arbeidslust, en arbeidslust met beschaving.</p> <p><i>(Er wordt gebeld; Olga naar achter)</i></p>
Masja	Natasja wil hier alle bomen laten kappen. Als straks Irina ook nog weg is heeft ze 't

	<p>kot voor zich alleen en dan gaat ze eerst die dennen laan kaal laten kappen en die esdoorn daar moet er ook aan geloven want die vind ze niet mooi 's avonds en mijn ceintuur vond ze ook niet goed, smakeloos zei ze, het moest iets lichts zijn, en hier gaat ze overal bloemen planten ... bloemetjes, bloemetjes, bloemetjes ... 't zal goed ruiken dan ...</p> <p>Ik ga naar huis, waar is mijn hoed. En ik kom hier nooit meer. <i>(buiten beeld trekt een muziekregiment voorbij,)</i></p>
Irina	Daar gaan ze!
Masja	<p><i>(Olga komt op bleek afgetrokken gezicht)</i> Wat is er!? <i>(Olga overhandigt haar een briefje aan Irina)</i> <i>(terwijl Irina het briefje leest horen we And what if they played , Royal Philharmonic Orchestra – Pomp and Circumstances Marches Nos. 1-5, Op.39: No. 4 in G Major vanaf 1:20 voorbijkomen)</i> <i>Irina laat het briefje uit haar handen tuimelen</i> <i>Tranen rollen overvloedig over haar wangen ...</i></p>
Olga	<p>Tuzenbach! Hij heeft het niet gehaald.</p>
Irina	<p>Waarom huil ik!? Waarom huil ik nu. Ik zou ook blij kunnen zijn. Ik houdt niet eens van hem. En het lijkt wel of mijn hart, nu het niet meer hoeft, nu het niet meer kan, oplaait van hartstocht.</p>
Masja	<p>Nu begint alles weer opnieuw. We blijven alleen achter alle drie en nu moeten we weer helemaal opnieuw aan het leven beginnen.</p>
Irina	<p><i>(snuif haar neus)</i> Er komt een tijd dat de mensen zullen begrijpen waar dit allemaal toe dient, waar dit lijden toe dient. Alles zal dan wel duidelijk worden op één of andere manier. Maar tot die tijd moeten we door leven. We moeten werken, werken. Morgen vertrek ik alleen. Ik ga les geven op die school en mijn leven wijden aan wie daar misschien iets aan heeft. Nu is het herfst, al bijna winter, de sneeuw dekt alles toe en ik zal werken werken, werken ...</p>
Olga	<p><i>(omarmt beide zussen)</i> De tijd verstrijkt vanzelf, en wij verdwijnen voor goed, we geraken vergeten, onze gezichten, onze stemmen, met hoeveel we waren. Een hele geruststelling uiteindelijk. En ons verdriet, dat weet ik zeker, zal omslaan in vreugde voor wie na ons zullen leven. Ik denk echt dat het niet lang weer duurt of de mensheid weet waarom ze leeft en waarom ze lijdt. <i>(lacht)</i> Wisten we het al maar</p>

Masja	We moeten leven, we moeten leven, we moeten leven, dat is het enige dat we moeten doen: leven.
	D O E K